

BOHEMIA
Zeitung der Tschechischen
Demokratischen Federalisten

Journal of Czech Democratic
Federalists

REDAKTION
Köln-Ehrenfeld
Hansemannstr. 54-58
Telefon 5 58 38

ČÍSLO 85
ŘÍJEN 1958

LIST ČESKÝCH DEMOKRATICKÝCH FEDERALISTŮ

ŘEMESLNÍ OSVOBODITELÉ

28. ŘÍJEN JE PRO NÁS SYMBOLEM OSVOBOZENÍ, ALE NE SYMBOLEM PRVNÍ REPUBLIKY
DR. ALICE MASARYKOVÁ NEODPOVĚDĚLA – ŽÁDNÁ ODPOVĚĎ, TAKÉ ODPOVĚĎ!

Kdo hledá obvyklou, lacinou kalendářovou ukolébavku na téma „28. říjen“, dnes v exilu promíchá pokryteckými vzdechy zhrzené lásky, stejně falešné jak prodejné, ten ať vůbec nečte dále. Tomu lze více doporučit, aby sáhl po některém z exilních benešovských časopisů, které sice píšou česky, ale ne v českém duchu, které píšou o českých problémech, ale české zájmy nehájí, které mluví k českému čtenáři, ale převážně v cizím žoldu. Tam naleznou ony známé opelichané fráze „pánů učitelů“ z éry Masaryk-Beneš, kteří za trochu toho obroku za první republiky každoročně ohlupovali lid při říjnových oslavách laciným fangličkováním, hejstlovaním a modloslužebnictvím k dvojčinnému modle TGM & EB.

28. říjen je pro nás Čechy symbolem národního osvobození. Nikoli však symbolem první republiky, v níž byla idea 28. října bídně zrazena, posílána a znásilněna, takže 28. říjen se nakonec stal jen otěelou kulíou a zprofanovanou frází kliky hradních komediantů. Proto první republiku symbolizuje dvojice Masaryk-Beneš. Naproti tomu 28. říjen symbolizuje mezník v životě národa, kdy se dostal na výsluní ze stínu, v němž byl přes své protesty držen neprozíravými a zkorumpovanými představiteli rakouského mocnářství, kteří vůbec nepochopili dobu a nebyli proto schopni a ochotni se zavčas vyrovnat s právem a vývojem – a tím vlastně sami položili žulový příkrov na brodku mocnářství a vlastní zahančující společnost.

Je možno mít různé názory na rozbití Rakousko-Uherska, jako téměř 60 milionového celku mezi Německem a Ruskem. Není sporu o tom, že takový středoevropský celek, pokud by byl celkem politicky i hospodářsky vyrovnaný, by byl mocnou brzdou Hitlerovi, Stalinovi, ano i Chruščevovi – a i pro budoucnost by byl úhelníkem kamenem k větší evropské federaci. Jelikož jsme si dobře vědomi životní důležitosti pevného, většího celku ve střední Evropě – zejména v dnešní době tak výsoce vyspělé techniky –, hlásíme se k federalismu a hlásíme středoevropskou a evropskou federaci. Tedy nikoli nějaké obnovení Rakousko-Uherska, v němž by český člověk měl být až druhořadým občanem, aniž Rakousko-Uherska v jakékoli jiné formě, nýbrž federace, v níž všechny národy a všichni občané budou mít stejná práva. Nejsme proti obnovení CSR – ovšem CSR spravedlivě, – budou-li pro ni i Slováci. Víme však, že i pak jediná cesta kupředu je podmíněna zapojením

naši vlastní (v tom případě tedy CSR) do většího evropského celku. Zde sluší totiž zdůraznit, že svoboda národa a vlastní nezávislost pouze na jeden státní útvar a režim. Svoboda našeho národa není proto vázána jen na omezený státní útvar CSR a jen na režim Masaryk & Beneš, v němž nebylo jisté šmahem všechno špatné, ale bylo v něm i mnoho hrubých kazů a špatností, hlavně na Hradě a v podhradí, jež v zájmu svobody a rozvoje národa pro budoucnost nutno vymýtit.

Zde nelze mlčky přejít problém slovenský. Vědomě mluvíme jen o národě českém, ač původně se k ideji 28. října hlásili Slováci stejně tak jako Češi, jak ostatně dokazuje i osoba a činnost gen. M. R. Štefánika. Odmítají-li dnes ve svých většině 28. říjen, pak tak činí z toho důvodu, že mylně ztotožňují ideu 28. října s masarykovsko-benešovskými intrikami první republiky. Proto vinu nehledíme ani tak u Slováků, jako právě u našich prvních i dnešních řemeslných osvoboditelů.

S oblibou je mluveno o odkazu 28. října – a to právě lidmi, kteří se na ideji 28. října jen přizívali. Nebláhé výsledky činnosti těchto řemeslných osvoboditelů vidíme, pohledneme-li jen na užlou cestu: 40 let od října 1918, 20 let od „Mnichova“, 10 let exilu, a k tomu zrazený, zdeptaný národ, zbavený téměř všech ideálů života. Dalšíh slov netřeba.

Praha útočí proti exilu

Praha se svými napomáhači v Mnichově se stále více snaží otravovat exilní atmosféru. Tak např. jsou exulanti zvaní padělanými dopisy AFČR „v zájmu své emigrace“ do mnichovské kanceláře. Když za cestu utratí často své poslední peníze, zjistí, že se jednalo o podvržené dopisy. Dále jsou také rozšiřovány urážející dopisy, podepsané údajně J. Pejskarem, nebo obsahující jeho žádosti o příspěvky atd. Je pozoruhodné, že komunističtí falšovatelé mají takovou živnou půdu pro své rejdy právě kolem Pejskarova „Českého slova“, „Sdružení“ a AFČR.

Mnoho uprchlíků obdrželo mj. také ústřížky poštovních poukázek z r. 1956, z nichž vysvitá, že na ně byly zaslány větší peněžní obnosy, které však adresát nikdy neobdržel, poněvadž se jednalo o špatnou adresu, takže peníze přišly na odesílatele zpět, ale potvrzenka o odeslání peněz mu zůstala jako do-

ukvěřeni jsme již sta článků, v nichž jsme odkryli zahančující vředy našeho exilu, jimiž jsou právě řemeslní osvoboditelé. Osvobození se pro ně stalo řemeslem. Tak to nedávno jistý exulant vtipně ironisoval poznámkou, že někteří „osvoboditelé“ v americkém žoldu budou mít nyní po 10 letech „osvobozování“ již nárok na pensi, takže za nedlouho budeme mít mimo osvoboditele aktivní i osvoboditele mimo službu. To ovšem není vynález až teprve našeho exilu, nýbrž prvních čl. řemeslných osvoboditelů, jimiž byli T. G. Masaryk & Dr. Ed. Beneš. Až do jejich doby platila zásada, že práce pro vlast se neplatí a práce za svobodu národa je samozřejmou věcí cti a nikoli výdělečným řemeslem či nízkým „kšeftem“. Oni byli první, kteří si nechali zaplatit a to dobře zaplatit. Dr. Václav Vondrák, tvůrce čs. legií na Rusi, o tom napsal ve svém Memorandu, zasláném před presidentskou volbou v r. 1927 tehdejšímu ministerskému předsedovi Antonínu Svehlovi mj.:

„Bylo by zapotřebí zvláštní knihy, kdybych chtěl vypočítati, jakých poct, vyznamenání, peněžitých darů, hodností, řádů a jiných a jiných odměn si Masaryk nadíkal.“ A nejen pro sebe samotného, nýbrž i pro své dcery, pro syna a vůbec celou dynastii s Benešem v čele. Je možno říci, že pokud paměť lidská sahá, nebyl nikdo nikdy

(pokračování na str. 6.)

klad v ruce. Jde zřejmě o machinace, které – jak dosud není potvrzeno – prováděl někdo v mnichovském „Sdružení čs. uprchlíků“, doklady se dostaly do rukou komunistů a jsou nyní rozšiřovány na uprchlíky, kteří byli v tom případě okradeni – nejsou-li ovšem i peněžní potvrzení falšovány. Nechceme křivdit nikomu, tedy ani býv. „Sdružení čs. uprchlíků“, a proto žádáme, aby se býv. funkcionáři býv. „Sdružení“ k záležitosti oněch potvrzenek vyjádřili. Je to v zájmu důvěry v exilu.

Také jsou rozšiřovány různé dokumenty o minulosti některých exilních funkcionářů, jako např. Miloše Vaňka apod.

Je možné, že se objeví i falešné dopisy s hlavičkou „Bohemia“ a proto prosíme naše spolupracovníky i čtenáře, aby se v případě nějakých pochybností ihned na nás obrátili.

Redakce.

Magnetka našeho srdce

DENEDIKT (AUSTRÁLIE)

28. říjen 1918 byl dnem našeho vzkříšení. Byl dnem božích bojovníků, těch z širokých ruských plání – 28. říjen 1938 byl zkouškou dospělosti. Za katedru zasedl oparapletovaný Runciman a ze státnictví nám dal pětku. A rubáš.

28. říjen 1939 byl dnem naší plnoletosti. Ještě rozezpíval celou Prahu. Píseň „Hej, Slované“ byla hleskem a hromobitím. Chlapci a děvčata z Karlovy university, vy s dykovskou hrudí, buďte pyšní!

28. říjen 1948 byl dnem shrbených zad – plachosti a strachu. Srdce národa, napíchnuté na žerď, nesl košičtí quislingové Prahou a zmatený a podvedený lid jim ještě mával rudými praporky – jen blázen se směje – vraždí-li ho.

Deset tisíc mil od vlasti dnes listují v kalendáři. 28. říjen 1958 – Dvě černé číslíce, jako náhrobní kámen, leží na jeho čtyřlístku. Místo věnce a květin – pousta a okovy. A šklebici se smích farizeů. A píece se mlčky zastavují před tímto jeho spoutaným jubileem. V myšlenkách hmatám a objímám. Chci bych slzeli, ale raději se hočívám. Škoda, že keť růží nemá rty –

Čím dále tím více se nám osaze kouzelná říjnová osmdvacátka ztrácí před očima. Jako ta naše Punkva, která tam někde u Blanska

najednou mizí do země. Je těžké prorokovati budoucnost naší svobody, neboť je tajemná, jako ta podzemní řeka, o níž nelze říci, kdy, kde a jak se zase objeví na povrchu země. Možná, že jako prudce tekoucí horský proud, jako zpívající vodopád nebo jako tůň či jezírko, v němž se zrcadlí hvězdy –

My v exilu dnes jen mlčky stojíme nad hlubokou propastí. Divíme se bezvzdádně do jejích strážných hlubin, odkud nám svádívá kyne smrt. Někteří, ti utmácení exilem, skáčí střemhlav dolů za svým bludným světlkem. Někteří si smrt sama stahuje neúprosně do hlubin – Ale i když naše exilní řady řídnu, přece jen před strašidelnou bezmocností nedáme zrezavět naší lásce. Illadíme v myšlenkách náš říjnový poklad jako vlasy milé, jako ústa plná polibků –

Kdo doopravdy miloval, vždy pyšně sní o své lásce – Má krásko, ty, jež sama dnes kráčíš Vysočinou, prováď materidouskou všechny opuštěné oláře. Nebe nad Vysočinou vždy na podzim bývá modré a srdce visí s každé větve jeřábín – Já vím, že v polním úvoze, kde ptačí křídla pletou šedovlasou mlhu, že tam, má krásko, nikdy nezestárneš. Z tvého těla ještě budu růže uhatí a vrbovým proutkem společnou chvějící se rukou najdeme znova pramének živé vody –

Václav Košák mrtev

Teprve nyní se dovídáme o smrti architekta Václava Košáka. Zemřel v 55 letech v Caracasu, hlavním městě Venezuely, na tbc.

Při vzpomínce na zemřelý v prvním dnu měsíce listopadu zařazujeme Košáka na přední místo. Košák byl jedním z prvních našich spolupracovníků a řídil v letech 1948–49 náš – tehdy ještě cyklostilovaný – měsíčník „Zprávy České národní skupiny v Německu“. Byl výborným žurnalistou již v ČSR. Během války pracoval v pražském Orbisu. V r. 1945 opustil ČSR, kde zanechal svoji rodinu a až do r. 1951 žil v Mnichově, kde naposled pracoval u IRU.

Na konci r. 1949 se s námi rozešel. Uveřejnil potom několik článků v časopise „Skutečnost“ pod pseudonymem Arco a v r. 1951 vyemigroval do Venezuely a pro exil se úplně odmítl.

Přesto, že jsme se s ním rozešli – pod aspektem věcnosti jistě jen z malicherných příčin – zpráva o jeho úmrtí nás dojala stejně, jako úmrtí našich dobrých a věrných přátel v čele s Mgr. Mikoláškem, pi. Šofii Dmitrijevnu Vondrákovou, Marii Sebejlovou, inž. Fr. Bártem, J. Dvořákem, Matúšem Černákem, kpt. Horváthem, škpt. Mezerou atd., tak i odchod nedávno zesnulého našeho sudetského přítele Antona Dollera ze Stuttgartu.

Dnes je již dlouhá řada našich mrtvých, které chováme pečlivě ve svých vzpomínkách. Budiž jim cizí půda lehkou. Jsme přesvědčeni, že jejich památku přeneseme jednou do osvobozené vlasti.

VI. Pekelský.

PŘÍPAD PASTERNAKA JE VĚRNÝM OBRAZEM KOMUNISMU

Boris Pasternák se stává novým symbolem protikomunistického boje. Sovětská skandální kampaň donutila spisovatele Pasternáka k odmítnutí Nobelovy ceny, což znovu odhalilo nekompromisní tvář světového komunismu a definitivně zlikvidovalo všelijaké iluze o komunistické ochotě k vnitřní nebo vnější koexistenci. Dnešní sovětská serie výbuchů nukleárních zbraní je špatným úvodem k nové ženevské konferenci o zastavení pokusů s atomovými zbraněmi. At jednání mezi Západem a Východem přinese již jakékoliv výsledky, nervová válka bude pokračovat dál. I když nemůžeme být vždy uspokojeni s politikou svobodného světa, mnohé slabiny Západu jsou převážovány stále častějšími vnitřními potížemi sovětského bloku, které jsou v neodvratitelném rustu.

—A.

PAPEŽ PIUS XII. ZEMŘEL

Dne 9. října tr. oznámil vatikánský rozhlas smutnou zprávu o smrti papeže Pia XII. Narodil se 2. března 1876 v Římě pod občanským jménem Eugenio Pacelli, 13. května 1917 byl vysvěcen na biskupa, 16. prosince 1929 byl jmenován kardinálem a 2. března 1939 nastoupil na papežský stolec po zemřelém Piu XI.

Celý svět se sklání v zármutku nad smrtí Pia XII., velkého muže XX. století. Nechť odpocívá ve svatém pokoji.

Na opuštěný papežský stolec byl 28. října tr. zvolen kardinál Angelo G. Roncalli, nar. 25. 11. 1881, který si zvolil jméno Jan XXIII.

ŠTEFÁNIKŮV BRATR UMÍRÁ V BÍDĚ

Slovenští exulanti vyhlásili peněžní sbírku pro Kazimíra Štefánika, bratra gen. M. R. Štefánika, který žije v bídě a těžce nemocen v Argentíně. Bylo by zajímavé zjistit, zda nemocného bratra gen. Štefánika podpoří také Rada svob. Čsl. a Čs. nár. rada americká, kteří se tak rádi a pokrytecky ohánějí Štefánikovým jménem.

Mladosti moje, hleď, my kdysi na leccos hrdi bývali, na první verše, první laury a na rty, jež jsme líbali.

Mladosti moje, přešly časy, jak pohádka jsi zmizela, je hostem nemoc, vlasy zřídly a vrásky lezou do čela.

A verše, sláva, láska – marnost, šum větru, brstka popele; dnes hrd jsem na pluk nepřátel svých a na tři, čtyři přátele.

J. S. Machar.

„Tak mūs malovat...“

© Kölner Stadt-Anzeiger

Svobodná tribuna čtenářů 'Vondrák contra Masaryk'

Nejsem sice odběratelem Bohemie, ale náhodou se mi dostalo do rukou 83. číslo, které jsem pečlivě přečetl. Zaujal mne v něm dopis p. Věry Pospíšilové z Německa. Poněvadž jsem četl i citovanou brožuru „Vondrák contra Masaryk“, dovolil bych si rozhořčené pisatelce odpovědět:

Vážená pisatelko, ve svém dopise neuvádíte věk, aby bylo možno posoudit, zda rozhořčení nad poznanou pravdou je zklamáním vnučké, která se po dědečkově smrti dozví, že nebyl takový, jak si ho podle čítankových článků představovala – nebo rozhořčením konservativní staré dámy, kterou ani nenapadne se přesvědčit, zda to, co o svých známých si zvykla věřit, byla pravda. Obě tyto žejzy mohly být vycibřeny v tradici „Masarykovy demokracie“.

Mluvíte správně o tradici. „Masarykova demokracie“ se jen tradovala, jako se tradují pohádky. Víte prosím, jakou zvláštní demokracii to měl Masaryk? Víte, co je to demokracie? Víte, jak vypadala ta alternativa demokracie, kterou Masaryk nazval diskusí? Jeden mluvil – a to hlavně o sobě a jeho – a ti druzí se museli podle demokratické disciplíny podrobti většině – slov. Brožura „Vondrák contra Masaryk“ neměla za úkol něco rozbiť a také nic nerozbiť, ale poprvé řekla pravdu těm, kteří ji dříve nesměli slyšet. My starší, kteří jsme znali Masaryka z jeho spisů z konce minulého století (ty většinou zmizely z knihoven po r. 1918), my, kteří jsme znali publikace dr. Bráňa o demoralizační činnosti Masarykově mezi vysokoškolskými na pražské universitě a v národě vůbec (na popud a za peníze vídeňské vlády), my, kteří jsme poslouchali před r. 1914 v Týnském chrámu kázání Pátara Jemelky od sv. Ignáce proti činnosti Masarykově a proti jeho ateistické Volné myšlence, kterou založil (později o sobě tvrdil, že byl vždy hluboce věřícím křesťanem), my, kteří jsme měli náhodou koncem minulého století na pražské universitě své otce, jejichž osobní styk s Masarykem jím stačil, aby měli vážné pochybnosti o budoucnosti národa pod jeho vedením – my všichni nejsme odhaleni Vondrákovým překvapením. My, pokud jsme ještě žili a mohli odejít r. 1948 do emigrace, jsme si vezli s sebou jen vědomí chyb napáchaných Masarykem a jeho jménem na našem národě a pevně rozhodnutí přispět k tomu, aby se to neopakovalo v žádné možné formě.

Chápu, že poznat tyto věci teprve dnes, není žádnou sladkou kašičkou, ale hodně hořkou pilulku, zvláště, stali-li se Vám Masaryk citovým pojmem. Jak se ale prosím cítíte u vědomí, že Masarykovo zkomunizování ČR, povolené, ale exaktně vypočítané na úspěch (on ovládl dialektický materialismus a věděl dobře, že jen drnkání na strunu národovectví ohluší finčené okovy, které byly našemu národu pomalu nasazovány), Vás vyhnalo z domova? Jak se cítíte u vědomí, že političtí promiaanti, kteří jsou tu s Vámi, ještě dnes po uveřejnění Vondráka a Broučka (ani proti jedné z těchto knih nebyl vznesen důkaz o nepravdivosti tvrzení) Vás urážejí stálým opakováním Masarykových hesel, která buď neřikají nic nebo svou „filosofickou“ zálibností goebbelsovsky obhajují dnešní národní neštěstí? Který tatíček by neodvezl svým dětem milodary, jež pro ně dostal od hodných lidí? Který tatíček by nedodržel smlouvy, uzavřené a podepsané pro své dětičky? Který tatíček by supěl, aby jeho děti místo svobody věnovaly se zrádné stranické nevěřivosti a nechaly se jím ukořelovat do lhostejnosti k nebezpečí, hroziícímu z nového „pokroku“?

Přátel, žeho se Vám dostane za Váš rozbitý cit k „nedotknutelným hodnotám“. Poznání pravdy, i když ne příjemné. Věřte, že právě nám, kteří jsme prodělávali 28. říjen 1918, není krásné při pomýšlení, že první prezident není osobností, na kterou bychom mohli být lodi. Utěšuje ale vědomí, že nebyl zvolen národem, ale nejmenovanými kývaly prozatímního národního shromáždění. Vůli národa 28. října nebyla republika a nebyl Masaryk, ale království zemí koruny české s dr. K. Kramářem. To budí pro pravdě objektivně přiznání. To Vám ostatně potvrzuje každý nezávislý účastník onoho posvátného dne. Kolik je nás ale, aby náš hlas byl slyšen? Žádáte-li rozmluvu o tom, v čem se s vydavatelem „Vondráka“ rozcházíte, posloužte si rozbořením vlastních pochybností a zjistíte si jediný Masarykův skutek, který mohl zabránit dnešku; zjistíte si jedinou jeho přednost ze své vlastní zkušenosti a nemyslete při tom na jeho vlastní sebechválu a na to, co o něm napsali Beneš, Čapek a druzí placení zahraniční reportéři, hoštění za státní peníze na Lánech. Pak už nebudete muset debatovat, ale můžete vydavatele odsoudit jako zlovolného bořitele Vašich citů.

Potřebujete-li něco, na co můžete věřit, opřete se o národ a odvráťte se od jeho ne-

hodných vůdců. Posuzujte každého podle prospěchu, který jeho skutky přinesly národu, a ne podle šifry jeho loků a velikosti úst. Věřte sobě a nezaostávejte svou národní příslušnost za pochlebování osobnostem, které ani z národa nevyšly. To Vás uklidní a to Vám dodá síly.

Fr. Rohlský, Brazílie.

V Bohemii číslo 83. uvádí čtenářka Věra Pospíšilová, že po přečtení brožury „Vondrák contra Masaryk“ nemá už opravdu nic, o co by se mohla opřít, neboť ona brožura ji přý „roz-bíjí vzpomínku, kterou jsme přinesli s sebou a která nám měla pomáhat“. Co se vlastně stalo? Kolik prezidentů bylo už v USA? A přes mnohdy velmi přísný kriticismus přece tito presidenti přicházejí a odcházejí, aby zanechali odkaz své osobnosti a činů. Nic více a nic méně. A kolik prezidentů už bylo v ČR? A každý z nich zanechal něco za sebou. Dr. Vondrák nechce-li svoji vysoce zajímavou brožurou zajistit nikomu ubližování, nýbrž jen a jediné vysvětlit závažné události, které by jinak širší veřejnosti nikdy nebyly známy. Za to mu patří velký dík. Dík pravdy – které se Masaryk slovem (ale již méně skutkem) tolik dovolával... Vskaz ztrácet proto víru a sílu? Proč? Čtenářka končí poznámkou: „... jde o to, co bude dál a o to, že se musí něco stát a to brzo, než bude pozdě pro Vás i pro nás...“ Jinými slovy, čtenářka V. P. myslí, že bez Masarykovy legendy se nedá žít. K tomu se ptám, což národ, to není nic? Věřit v genia národa, jak věřily všechny minulých generace v tak bohaté české historii? Co jsou osoby? Jedinci, byť sebezářivější, přicházejí a odcházejí, zanechávajíce za sebou stopu svých činů a charakterů, které s odstupem doby nestárnou, ale oesmlouvavě zhodnocuje soud historie...

Národ, ten je věčný – řekl básník. „Jen dít, národe můj drabý, jen dít... z bouřného času jsme se narodili a bouřným časem jdeme.“ Což není zadosťuchání být v exilu účastníkem nových bojů za práva lidstva a i našeho národa? Což to není cti, být následovníkem hrdé tradice čsl. legií, jejichž tvůrcem byl na Rusi právě Dr. Vondrák – první to armády světa, bojující proti bolševismu? Chťme být dobrými národovci a Evropany. Věme v Bohu a vlasti. A nebojme se pravdy!

B. H., Austrálie.

PAN PITTER VYSVĚTLUJE

Byl jsem upozorněn, že v čísle 81/82 jste v rubrice „Jednou větou“ uveřejnili tuto zprávu: „Přemysl Pitter, bývalý funkcionář tzv. „křesťanského komunismu“, odmítl diskusí „Svobodného Sloveska“ o podpoře snah Slovanů o národní sebeurčení.“

Příkladám otk plného znění mé odpovědi panu dr. Fraňo Tisovi na jeho „otevřený list“ v „Slob. Slovensku“, abyste se přesvědčili, že jsem naprosto neodmítl diskusí o slovenské otázce, nýbrž ji uvítal a snažil se položit

základ k další výměně názorů a pro dorozumění. Nebyl jsem to já, který další diskusi odmítl.

Pokud se týče „lnutí pro křesťanský komunismus“, mám za povinnost Vás a Vaše čtenáře o tomto hnutí informovat. Toto zcela nepolitické hnutí bylo založeno r. 1926 a nemělo s marx-leninským komunismem co činit. Náboženský komunismus je úsilí dávné a jmenovitě křesťanský komunismus našel nejkrásnější výraz v obcích prvokřesťanských, jak o nich vypráví bible (Skutky 4, 32). V tomto duchu byly (a jsou) zakládány v různých zemích bratrské obce. Ukoilem lnutí pro křest. komunismus bylo spojit tyto roztroušené osady, zprostředkovat jejich zkušenosti a šířit snahy dobrovolného hospodářského obecnství na duchovním, křesťanském základě. Byl jsem tajemníkem a redaktorem mezinárodního zpravodaje tohoto sdružení, dokud nepodlehlo náporu politických událostí. Z uvedení nahlédnete, že uvádět toto čistě náboženské a nepolitické hnutí v souvislost s protináboženským a nekřesťanským, násilnickým komunismem politickým je nesprávné.

Doufám, že mé vysvětlení laskavě otisknete v příštím čísle, začtež Vám předem děkuji.

Přemysl Pitter.

Poznámka redakce: Kdo uvádí „křesťanský komunismus“ v souvislosti s protináboženským a nekřesťanským, násilnickým komunismem politickým, je právě p. Pitter a to tímto svým dopisem, v němž se vlastně k uvedenému souvislosti sám hlasitě bláší. V „Bohemii“ totiž o souvislosti obou „komunismů“ nebyla ani zmínka, jak ostatně je vidno ze shora uvedeného citátu, který je doslovný. Je tedy přiznání, že souvislost na sebe sám vztahuje a to nápadně nervosně. Opravdu nechápeme, proč vlastně ta nervosita. A co se týká komunismu politického, pan Pitter zřejmě zapomněl na „Skutky“ 5, 4.

A SYNÁTOR NEUMÍ SLOVA ČESKY...?

V nedávných dnech zmizela diskretně se dveří páne Jostenova „Čechoslávka“ v Londýně kovová tabulka, hlásající, že se tam nalézají místnosti tiskové společnosti „Free Czechoslovak Press Ltd.“ Totiž, pan Josten organizuje nyní pilně svoji Velkou výzvu a před anglickými novináři by se asi nerad kompromitoval spoluprací s nějakým emigrantským plátem – proto odstraní vývěsní štítek na chodbě – a na dveřích se stkví pouze F. C. I. Jinak si sotva lze vysvětlit toto záhadné zmizení firmy, na kterou tolik švédských krajanů poukazuje příspěvky. Ovšem, ti platí pouze na střechu – tak do firemního štítku jim nic není.

Pan Josten to má vlastně výtečně zařizeno. Na střechu mu platí krajané, na udržování domu platí nájemné reklamních tabulí na vnější straně domu, na co je účtuje příjem z pronajatých místností pro dílny a bydlení, to není veřejností známo. Škoda, že aspoň nějaký ten šilink z toho nedá nějakému učitelci češtiny pro svého synátora, který neumí česky ani blaňout. Kdopak by se stal dědicem tak lukrativního kšeftíku s vlastnictvím? Anebo jeho synáček půjde ve šlépějích svého otce a také zavčas změni své jméno? K. Jovsa.

SLOVO K DÁRCŮM

Nepochybují o tom, že to myslíte v Americe jak katolíci, tak i ostatní starousedlíci, s pomocí vlasti a nám exulantům poctivě. Nikdo z nás není ani na chvíli na pochybách o Vaší dobré vůli. Dovolte však, abychom vysvětlili i my své stanovisko.

Pomoc má význam jen tehdy, dostane-li se do rukou tomu, komu je určena. Poslali jsme mnoho balíků i exulantům a kdo je dostal? Namítnete mi, že to už není Vaší věcí. Pak jsme ovšem my i Vy bezmocní. Balíky dostali jiní lidé než uprchlíci, kterým byly určeny. Podívejte se: v Mnichově je tak zvaný „Americký fond na pomoc čs. uprchlíkům“. Byl zřízen z pěkného základu 100.000.– dolarů, určených původně Čs. Červenému kříži doma. Tyto peníze zůstaly v rukou pana dr. Jána Pápanka a byly prý rozděleny uprchlíkům. Nikdy nebylo podáno veřejné vyúčtování, nikdy nebylo řečeno, kdo a co dostal. Jsou uprchlíci, kteří žijí v exilu od r. 1948 a nedostali nikdy nic, jsou jiní, kteří přišli roku 1957 a podívejte se, jak znamenitě se s nimi zachází. Bylo obviňováno „Sdružení čs. uprchlíků v Německu“, že nebylo vyúčtováno 100.000 DM (tj. 25.000.– dolarů) na hotovost a 100.000.– DM ve věcech. Nikdo nefelil, že to není pravda, nikdo nepodal vyúčtování. Vy tedy v Americe máte dobrou vůli, přátelé, ale z této dobré vůle zde žijí zloději a ne uprchlíci.

Američtí katolíci sem poslali pana předsedu, aby se podíval, jak to chodí. S kým ale mluvil pan předseda? Jen s těmi, kteří mají zájem na tom, aby se pravý stav věci nedověděl. Ti, kdož si stěžují, jsou už nějak „polepeni“ a tak kdo poměry nezná, sedne nakonec právě zlodějům na lep.

V Americe sbírají dolary a věříte, že za dolar je jedno slovo pravdy. Jaká pravda se říká domovu? Přetřete si „České slovo“,

vydávané v Mnichově, jehož redaktor Pejskar právě podniká mezi Vámi v USA přednáškové turné pro socialismus. V tom „Českém slově“ naleznete poučení o tom, že se demokracie k nám už nikdy nevrátí, že komunistické experimenty se budou dělat dál, a podobné věci. Myslete, že za tohle jsme vyšli bojovat? Vy tam v Americe krmíte všelijaké ty Peroutky, Koháky, Bušky, kteří přece domov pomáhali účinně zoročtit. Řekněte mi, přátelé, proč se to má nám, kteří jsme doma jejich vinou všechno ztratili, líbit? Proč se nám má líbit, že podáváte pomocnou ruku našim otrokářům a že nevíte o jejich obtěchech?

My exulanti nemáme jediné volené instituce, o nás se rozhoduje bez nás, za nás mluví lidé, které nechceme a naše peníze pobírají lidé, kteří náš osud zavinili. Proč se nám to má líbit? Jak sjednat nápravu? Snadno. Nedávejte nic těmto institucím a podporujte uprchlíky přímo. Ušetřete tím všelijaké ty gáže těch zaměstnanců, kteří tu žijí jako lordi na naše i Vaše útraty, a uprchlíci dostanou bezpečně to, co jste jim určili. Je lépe jeden balíček do roka, který uprchlík dostane, než deset balíků, které někdo ukradne.

Nemohu Vám v této krátkosti vylíčit celý uprchlický problém. Bylo by třeba uprchlíky přijmout do svobodných zemí a postarat se o jejich začlenění do normálního života. Lidé, kteří za to, že touze po svobodě obětovávají vše, co měli, jsou pak v exilu vláčení s místa na místo a jejich okrokaři je mají pod svou botou dál, jako to dělali doma, nejsou lidé nevděční, ale lidé apatičtí a zoufalí. Vaše dobrá vůle je nasazována na nesprávných místech. Tot vše. Nikdo však o ní nepochybuje.

Prostý exulant, Německo.

JEDNOU VĚTOU...

V Kanadě začal vycházet časopis čs. republikánské strany v exilu „Brázda“; šéfredaktorem je Václav Vostřez z Hamiltonu a na l. číslé spolupracovali Ant. Švírka, M. J. Brouček, J. V. Hrubý. † Dne 28. 9. tr. měl v Torontě projev prof. Ferd. Durčanský, který společně s dr. Kirschbaumem podepsal dohodu o vytvoření jednotné zahraniční reprezentace Slováků z příslušníků SOV a SNRVZ; je to potěšitelná zpráva o sjednocení slovenského exilu; i Slovenský demokratický blok, vedený býv. poslancem dr. Em. Bohmem, je ochotný zúčastnit se rokování o sjednocení slovenského exilu. † Čeští exulanti v Kanadě, příslušníci občanských stran a odpůrci socialismu každého odstíou, navrhuji zavedení nové vlajky CSR, kde v modrém trojúhelníku by byl umístěn bílý kříž. † V Chicagu se oživil Josef Zeman, býv. činovník dorostu republikánské strany z Podkrokoní, a pracuje tam jako odborník pro zahradní úpravy u inž. Ed. Dellina, býv. gen. taj. Ústřední jednoty čsl. řepařů. † V záp. Berlíně požádal o politický asyl vnuč Ant. Švehla, který se také jmenuje Ant. Švehla. † V Clevelandě jsou 4 české rozhlasové programy, z nichž jedině Vavincův se vyznačuje správnou češtinou; ostatní hlasatelé by si ji měli zopakovat, např. Z. Klein Pražák. † Rafael Kubelík měl v Melbourne velmi úspěšný koncert. † Býv. zaměstnanec RFE J. Ticháček, příbuzný v produkci zaměstnaného Beneše, vyemigroval do USA. † Ve Vídni zemřela Růžena Holubová (93), vdova po cestovateli dr. Emilu Holubovi. † Bývalý režisér RFE Forušek se vrátil z USA do Německa, kde chce dokončit studium medicíny. † V Chicagu zemřel býv. náměstek řed. Škodových závodů inž. Jar. Pokorný (74), který byl rovněž hlavním pokladníkem AFRC v New Yorku a v r. 1952 kontroloval v Mnichově podivné hospodářství německé odbočky AFRC; opis tehdejšího hlášení, dokazující řadu nedostatků, je v archivu Bohemie. † Slováci v Austrálii postavili si před svým ceveatským kostelíkem velký misionářský kříž, který je dílem slovenského umělce O. Fikára. † Z. Klein-Pražák z Clevelandu vzpomněl v místním českém rozhlas. vysílání výročí smrti dr. Beneše, o kterém napsali v „Time“, že vydal CSR komunistům. † Dr. Alex. Fedinec se stal profesorem na universitě v Brooklyně/N.York. † V Římě vyšla kniha slovenského kněze St. Porubčana „Il Patro Nuovo In Iz“; kniha je psána italsky a svým vědeckým obsahem se zařazuje mezi nejpozhodnější díla katolických biblických pracovníků. † V Clevelandě došlo v Republic Steel k explozi kyslíkové bomby, s níž pracoval při sváření opravář Martin Hrabík; zraněn nebyl nikdo. † Vl. Šařfík, šéf osobního odděli. RFE v Mnichově, dostal se po delší námaze do USA, kde se chce usadit. † Arnošt J. Fantl, býv. čs. letec, byl v Londýně odsouzen na 3 roky vězení pro zločin zabít ze žárlivosti. † Po návštěvě Bruselu požádal ve Valce o asyl český kapelník Karel Nejděl (38), který žil dosud ve Varšavě. † Z RFE v Mnichově chtějí vycestovat do USA manželé Záděroví, rozvedená paní Moleková a s ní býv. komunistický redaktor Slovák Maco, který nedávno přišel z ČR a je zaměstnán v RFE. † Z USA se do RFE v Mnichově vrátil red. Karel Erban s manželkou. † Smutné známý Ant. Jandáček si po vzoru jiných otevřel v Ciceru u Chicaga obchod jaternicemi a klobásy; přitom prý říká, že tak činí, aby touto „jaternicovou“ činností podpořil a zvelebil českou kulturu v USA. † V Londýně zemřel člen Sokola Jos. Mazanec. † Charles Vaník, US kongresník demokrat. strany, který je českého původu, navštívil ČR. † Milan Sinkora z Toronta navázal (v době své dovolené) styky s povstanci na Kubě, za což byl z Kuby vypovězen. † Exilní „Zelená internacionála“, jejíž předs. je St. Mikolajczyk, otevřela odbočku v Bonně, kterou vede dr. V. Svoboda a vydává čtvrtletník „Agrarpolitische Rundschau“. † Pražský propagační měsíčník „Im Herzen Europas“ přinesl v červencovém čísle obrázek emigranta G. Machatého, jak si se svou chotí prohlíží filmové reklamy v Karlových Varech. † Slovák M. Lorman z Melbourne, který v australské armádě pracuje v zeměpisném ústavě, nakreslil a vydal mapu Slovenska, která je vkusně dekorována slovenskou ornamentikou a podobiznami slovenských patriotů. † V Sydney spáchal sebevraždu plynem Slovák Detvan. † Inž. Václav Zolman přišel z Kanady do Chicaga, kde se ujal organizační činnosti v republikánské straně a zároveň studoval zemědělské problémy USA. † J. Josten navrhuje exulantům, aby si koupili (samozřejmě u něj) anglické vydání Haškova „Švejka“ a nosili je u sebe při návštěvách u anglických přátel, neboť tím dosáhnou „velkého osobního úspěchu a přitažlivosti“(!) † Do Austrálie vyemigrovalo po r. 1945 11.631 uprchlíků z ČR, z toho jen 3.563 žen; 6.670 čs. exulantů přijalo již australské státní občanství. † Český salesián P. Jan Meda byl pověřen vedením inspekce v Jižní Indii. † „Vědecké svobodné listy“ si stěžují, že ma-

(pokračování na str. 4.)

Portrét měsíce

Musíme si velmi vážít těch našich amerických krajanů, kterým Amerika je již dlouhou dobu druhou vlastí, ale kteří přesto nezapomněli na svůj původ, napomáhají ze všech sil k udržení české menšiny v zahraničí a snaží se stavět mosty mezi starou a novou emigrací z Českých zemí. Patří k nim také paní Antonie Srnková, která se 23. prosince u. dožívá pobežnaného věku 82 let.

Paní Srnková se narodila ve Strakonicih jako dcera chudých rodičů a o Velikonocích 1890 odjela s rodiči a dvěma bratry do USA, kde tehdy byl při velké nezaměstnanosti tvrdý boj o živobytí. Vyučila se krejčovou a v roce 1898 se provdala za českého krajanu. Pilně se zúčastňovala krajanového života a již v r. 1897 byla pokladní TJ Sokola-Vlasty v St. Louis a v letech 1901/02 byla zvolena předsedkyní. Mimo to je členkou v Jednotě Českých Dam. Za I. světové války se zúčastnila aktivně práce v odboji, který ze svých skromných prostředků i finančně podporovala. Paní Srnková je již dlouhou dobu vdovou a také její jediná dcera a oba bratři jsou na věčnosti. Žije sama a má jen synovce.

I dnes je velmi čilá, sleduje pozorně krajanový život, čte české knihy a časopisy a s bolestí pozoruje, jak se krajanští Amerika odnárodňuje. Paní Srnková je jedním ze zářných příkladů. Vždy obětavě pracovala pro rozvoj české Ameriky a je ve svém vlastenectví vyrovalejší, než mnohý nový exulant.

Přejeme paní Srnkové hodně zdraví a mnoho let klidného a spokojeného života. MTP.

(Repro: Chott)

Opat Lev A. Ondrák z Lisle/USA navštívil v srpnu tr. u příležitosti své cesty po Evropě i Mnichov. Na obrázku mu malé exultantké děvčátko (dceruška pí. Stolárikové) dává na přivítanou květinu. Na obrázku odleva: pí. A. Burianová, ndp. opat Ondrák, syn pí. Burianové, dceruška pí. Stolárikové a pí. Stoláriková.

To byl dr. Beneš

DR. BENEŠ, KATOLÍK, ZEDNÁŘ,
VOLNÝ MYSLITEL

K diskusi o poměru dr. Ed. Beneše k církvi a náboženství sluší uvést několik faktů.

Dr. Ed. Beneš se narodil jako římský katolík, byl pokřtěn a zůstal příslušníkem církve až do své smrti. Byl však, jako tak mnoho jiných matrikových katolíků, příslušníkem Volné myšlenky, alespoň v době před první světovou válkou a pro Vydavatelství Volné myšlenky přeložil knihu „Zříceniny“ od Volneye, jež je, nebo alespoň v onu dobu byla, na Římském indexu knih zakázaných. Z církve ovšem nevystoupil – Volná myšlenka to za rakouských dob na svých členech z důvodů opatnostních nepožadovala, protože nekonečnost zavírala tehdy přístup k mnoha povoláním. Po návratu do vlasti po I. svět. válce pokračoval dr. Beneš ve své podpoře Volné myšlenky, ovšem jen potud, pokud tato organizace byla vedena lidmi, poslušnými jeho příkazům. Ještě v době sporu o „modus vivendi“ poskytl dr. Beneš Vydavatelství Volné myšlenky spol. s r. o. v Podskalské ulici podporu Kč 30.000.–, jež měla podepřít posici jeho přátel. Vedlo to k roztržce ve Volné myšlence a k odstranění jeho přátel z ústředního výboru.

Navenek ovšem dr. Beneš proti katolické církvi nevystupoval a když se za „kulturního boje“ strana čs. národních socialistů usnesla na návrh posl. Fr. Zemínové, že všichni poslanci a senátoři strany jsou povinni vystoupit z církve římsko-katolické, bylo výslovně stanoveno, že se toto usnesení z důvodů státních zájmů netýká ministra zahraničí, tj. dr. Beneše, poslance a místopředsedy strany. Tak se stalo, že den po jeho zvolení prezidentem republiky mohl Msgr. Jan Šrámek vítězně prohlásit: „Nyní máme prezidenta katolíka“. Nakolik to byl katolík věřící či matrikový oportunista, je věcí úsudku.

V zájmu úplnosti je potřeba dodat, že dr. Ed. Beneš byl také zednářem, asi stejně přesvědčeným, jako byl katolíkem. Prvně se dr. Beneš dostal do styku se zednářstvem v Paříži za I. svět. války, když mohl pozorovat, jak Štefánikovi, jemu a čs. akci otevírá cestu k politickým kruhům Štefánikovo zednářství. Nezdá se ovšem, že by se byl dr. Beneš stal již tehdy zednářem, protože v archívech obou francouzských i obou italských zednářských obediencí, s nimiž byl Štefánik v intimním styku, nelze o tom nalézt žádný záznam. Ovšem, archivy se přes II. světovou válku neuchovaly nedotčené. Je však pravděpodobné, že dr. Beneš byl do svobodného zednářství uveden až v ČSR akci Ugo Dadone, italského novináře, který jezdil do Prahy již před I. světovou válkou a po válce se stal na čas italským konsulem. Ugo Dadone získal pro zednářství mnoho významných českých

osobností, jimž učil pracovní cestu zdola tím, že jim způsobem, který v rigoróznějších zednářských směrech vzbudil mnoho pohoršení, umožnil zahájit zednářskou kariéru rovnou ve vysokých nebo i nejvyšších stupních. Volným zednářským funkcionářem ovšem dr. Beneš nikdy nebyl, protože se jeho zednářská činnost omezovala jen na občasnou návštěvu některé z loží, když přibyl významný cizozemský návštěvník, který byl také zednář, nebo když chtěl před vybraným forem proslovit přednášku. Den před prezidentskou volbou dr. Beneš se zednářství vystoupil, nenamáhal se však zpravit o tom své zahraniční zednářské přátele. Nevěděli to ostatně ani jeho zahraniční odpůrci. A tak se stalo, že když za II. svět. války londýnský týdeník „Catholic Herald“ označil dr. Beneše za zednáře, vzbudilo senaci sdělení dr. Drtiny, že je oprávněně prohlásil za prezidenta ČSR, že není členem nějaké tajné společnosti. Anglické katolíky to snad uklidnilo a usmířilo, ale francouzští zednáři, kteří za války v Anglii pokračovali ve své činnosti, byli konsternováni, protože pevně věřili v Benešovo zednářství. V r. 1945 byl dr. Beneš v jednom soukromém zednářském tisku, vydaném v Paříži, uveden v seznamu lidí, kteří zradili zednářství.

Zdá se, že jako příslušník církve i jako příslušník svobodného zednářství seděl dr. Beneš podle svého zvyku na dvou židlích. Odpůrci, kteří ho nazývali ideologem, mu zřejmě křivdili. Dr. Beneš nikdy nepěl na zásadách a nesloužil ideám, ale používal jich jen k okrášení a zamaskování svého egocentrického sobectví a oportunismu. Ze spadl mezi židle, bylo jen přirozené.

R. Kopecký.

KDO CHCE POZNAT DR. BENEŠE, AŽ ČTE JEHO DOPIS KARLU ČAPKOVÍ

Tentokrát je to orthodoxně socialistický „Čechoslava“, jenž píše ody a roní slzy v článku k výročí smrti dr. Ed. Beneše. Slzy pro jeho „slavnou“ památku.

Vzdor neztratím dokladům, pozůstávajícím mlu i z Benešova vlastnoručního dopisu Karlu Čapkoví z 22. října 1938, kde se Beneš nadává pýchou nad tím, že se mu podařilo kapitulovat ČSR a její milionovou armádu, a také nad tím, jak správně rozumí směru doby, tj. že komunismus zvítězí a proto on, jenž podporoval komunismus z přesvědčení už od r. 1917, gdechází do ciziny „nikoliv, aby hojoval o ČSR, nýbrž aby se přičlenil k těm, kteří majíce beztoho nejvíce povinnosti, získají tak či tak i nejvíce práv a dosáhnou vlády nad celou zasněnou Evropou.“ stavi se „Čechoslava“ do posice obdivu k Benešovi.

Inu, proti vkusu snad není argumentu – pokud jde o zaměření osobní. Avšak protože záleží tak mnoho na tom, aby náš lid doma i v exilu aspoň v pohledu do svých nedávných dějin dovedl rozlišovat mezi slávou a velezradou, mezi statečností a zbabělostí, mezi odpovědností a úskokem od ní, mezi poctivostí a darebáctvím, atsi už národním, politickým nebo mravním, neždá se mi poctivým mlčet i oně, po mém soudu ne právě poctivé hře, kterou „Čechoslava“ s Benešovým výročním smrti provozuje vůči své čtenářské obci v exilu.

Dr. Beneš se ve svém dopise ptíznal ke všemu tomu zločinnému, co jsem v tomto článku dosud uvedl. Kdokoliv si žádá důkazu, at si onen dopis přečte. Byl uveřejněn v listě „Nový svět“ v červnu 1953, v Broučkově kázání „Čsl. tragédie“ v r. 1956, a v „Bohemii“ v r. 1957 a 1958 několikrát, a ještě jinde. Ani jednou se nenalezl nikdo, kdo by si byl troufal pozvednout hlas proti pravosti dopisu. Také ani žádné exilní socialistické listy dopis neotiskly, aby podle své povinnosti k dílu, jehož se podjaly, tj. informování exilní veřejnosti, daly svým čtenářům příležitost přečíst si, co sám o sobě prohlásil bývalý prezident dr. Beneš v říjnu 1938. Chtějí ony listy, jež požadují důvěru svých čtenářů, zakrýt hanbu podvodu, jehož se dopustil dr. Beneš jako prezident a nejvyšší velitel armády? Má mlčení ke zjištění podvodu, k němuž se dr. Beneš v dopise Karlu Čapkoví sám přiznává, být obhajobou zájmů národa, nebo je toto svépěpé mlčení součástí systému politického podvádění, jenž už dvakrát povolí naši svobodnou republiku, učiniv z ní po 6 letech nacistického protektorátu uvalejší protektorát komunistický?

V tiskovinách komunistů čteme jasně, že prozatím nebudují komunismus, nýbrž socialismus.

Má oslava výročí smrti dr. Beneše být politickým kortesováním pro socialismus za každou cenu, nebo prostě jenom pokusem o další zatušování hanby bankrotu socialistické ideje? Hodlají Benešovi „široci“ pokračovat

JAN ZAHRADNÍČEK:

Co DĚLALI JSTE?

Co děláte jste, když vlast v pokolení v náručí zhouby bédná zmítala se – vy v kůře, na kořeni, když koruna se vznášela v hrozném jase?

Broučkové, broukali jste píseň každodenní, v chodbičkách těsných šťastni z tepla hnoje, z mízy, již v oslabení kmene tak maličko je.

V košilce lýka cucali jste, lýkožrouti, šťav křišťál – přišel květ i stín té drsnoliste – ať haluze se v mukách kroutí, jenom když v skrytu zůstali jste.

Spíš hřebcem vichru z dálky kolébání v neřádu svém jste usínali, spali, neteční k hvězdám báni, v níž osud vše – však zdali, ó zdali hanbou nezachvějete se, bédni, až také oblaka se budou studem rdít, že nesla déšť jak v časy všední namísto krupobíty?

Až z rap svých vstane rosou jiskřící vlast žena, v zmučených očích slzy odpustění pro srdce vinou přetížena – těm bez srdce však zavření?

Ó vy a ruce vaše, co jste učinili? V zrcadle slz těch zjev se vám nelitostně sobectví škleb, a k obětí-li rozešli jste se – pak jen zlostně.

Ze sbírky „Staré země“.
Autor je nyní v čs. komunistickém vězení.

OPRAVA

Ke zprávě „Bohemie“ (č. 83 ze srpna 1958, strana 3) o osudu české herečky Jiřiny Štěpničkové prohlašujeme:

Paní Jiřina Štěpničková nežádala nikdy o zaměstnání u rozhlasové stanice Svobodná Evropa, ani pro ni nebylo žádné takové místo „už připraveno“. Paní Jiřina Štěpničková nebyla nikdy s rozhlasovou stanicí Svobodná Evropa ve spojení. Této rozhlasové stanici nebyly známy ani jakékoli plány jejího útěku. Je právě tak nepravdě, že by ji byli na hranicích očekávali novináři ze Svobodné Evropy.

Rozhlasová stanice
Svobodná Evropa

Charles J. McNeill

Assistant European Director

22 September 1958

Pozn. redakce „B“: Pro informaci připojujeme, že jsme onu zprávu převzali z clevelandského „Nového světa“ z 1. 8. 1958.

v podvodné, lživě hře s národem, zatím co stejně bezstarostně podvádějí i západní spojence, jako podvedl dr. Beneš i samotného prezidenta F. D. Roosevelta tvrzením o spolehlivosti Stalina a kremlinských oroků světa, co nám v USA dodnes trpce vyčítají? Naše dějiny „mají se skvit“ Benešem, exil má ronit slzy žalu a obdivu k Benešovi, zatím co ve vlasti, již prodal komunistům, už nová generace dětí ani neví, kdo to byl T. G. Masaryk, jak pší návštěvníci, vrátivší se do svých domovů na Západ?

Inu zdá se, že socialisté si myslí, že by se mohli skvit Benešem. Ostatně, vždyť se skvějí také Miloty z Dědic, Prkoši atd. Zjistěte by to bylo výhodou pro socialisty, kdyby se „zapomnělo“ na to, že jejich bývalý místopředseda, povoláný na stolec Přemyslovců, nebyl nic než pouhý ničema, sledující svoje vlastní cíle a nikoliv to, co mu ukládala slavnostní přísaha před tvář Boha, vlasti a národa. A komu není dosti jasno, kdo to byl dr. Beneš, tomu radím, aby si pečlivě přečetl jeho dopis Karlu Čapkoví.

Posílám tento článek opět do „Bohemie“, protože vím, že socialisty financovaný „Čechoslava“ by jej neuveřejnil. Nechci zmeškati příležitost uctění památky těch, kteří tvoří rozsáhlé kruhy Benešovou zradou postizené na životech, i na tom nejcenějším: na obyčejné, mužné cti.

Dr. Jan A. Baťa.

GEN. NIKIFOR HORBANJUK UNESEN

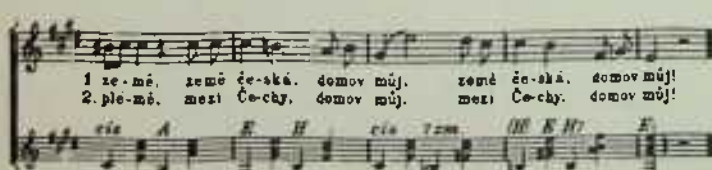
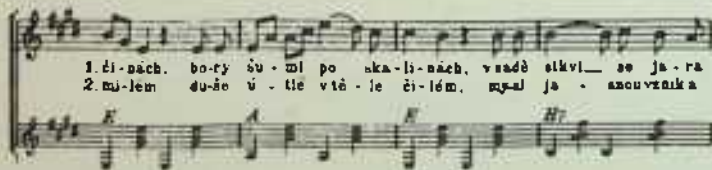
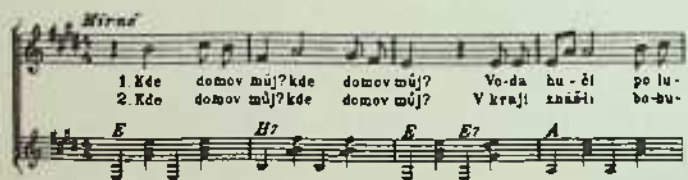
Dne 25. 9. tr. zmizel z Mnichova beze stopy býv. ukrajinský generál Nikifor Horbanjuk (67). Předpokládá se, že byl unesen do ČSR, kde žil v exilu v letech 1923–1945 a kde dosud žije i jeho manželka. Gen. Horbanjuk byl dobrým přítelem Čechů, s nimiž věřil ve svobodu českého i ukrajinského národa.

ZISKÁVEJTE PŘEDPLATITELE 'BOHEMIE'

KDE DOMOV MŮJ?

(Fr. Škroup - J. K. Tyl)

Muž, jehož vrchní číšník toho podniku oslovoval „Herr Schriftleiter“, dostal se právě do onoho podivuhodného stavu nekontrolované povznesenosti, kdy je všechno vešle lehkavé, život náramně půvabný, pozemské dary na dosah ruky, lidé předobří a bodají důvěry a přátelství a exilová existence zajištěna jako nikdy předtím. V takových okamžicích jsou lidé také neuvěřitelně sdílní.

„Ještě dvě scotch, pane vrchní,“ luskl prsty a nakloniv se těžkopádně ke svému společníku, který na něho hleděl už poněkud skleslým pohledem dokonale pohostitelského přítele, opakoval už po desáté: „To přece, Pepíku, musíme oslavit – máš job a to je hlavní. Nic se neboj – budeš zatím přepisovat skripty, nic jiného. Za nějaký čas se zaběháš... Co, že nemáš psát na stroji? Kdopak tě bude s tou prací honit? Tak to bít veměš jedním prstem a dáš si načas. Nikomu nepovídej, žeš byl ve Věteřech balíčem. Uved jsem tě jako znalce antických předmětů a to znamená, že jsi intelektuál, rozumíš? Rozhodující je, že jsi náš a basta.“ Dobromyslně plácnuť do do zad Pepíkových a povzbuzujících úsměv hostěte zpusobily, že nový zaměstnanec Radia Free Continent odvážně pozdvihl kalíšek scotch a zvrátil jej do sebe v pevném rozhodnutí začít nový, netušeně vzrušující život uprostřed mozkového tluštění odváživců, jejichž svatým cílem bylo zachovat zmúčenému národu všechny vymoženosti socialismu, jež komunisté ve svém ubohém bídilství nejsou s to zvládnout a rozšířit, nemajíce opory v činnorodém-národním socialismu.

Schriftleiter Tonda měl už svou posici v tomto podniku a když se na něj Pepík obrátil, procestoval předtím celé Německo a zkoušeje své štěstí jako přidavač, stěhoval pian, dělání při výrobě mostů, šofér s dodávkovým vozem a podomní obchodník, nalezl plně porozumění ihoed, jakmile ukázal svou starou a umaštěnou legitimaci. Tak nalezl opět jeden bratr bratra.

Budíž ještě předesláno, že bylo v té době nějaké propouštění a několik dobrovolných odchodů do praktického života a tím Pepíkovy šance neobyčejně vzrostly. Pak už stačilo Tondovo doporučení a byla ruka v rukávě. Pozitíí měl startovat ve svém novém povolání. Pociťoval sice cosi jako třem, rozpaky, obavy, jen nedokonalé zaplašované Tonikem, který všechny tyhle lapálie připisoval Pepíkovi zcela nemístnému pocitu méněcennosti a přemíře autokritiky. To prý se velmi záhy poddá, jakmile se jen seznámí se svými kolegy.

„Nebud labuť!“, povzbuzoval svého nového podřízeného a klada zvláštní důraz na poslední mlskavé slabiky, nalezal zalíbení v téhle odpovědné úloze: vyzbrojování nového bojovníka k té mravní a charakterové pevnosti, kterou vyžaduje jejich křížácké poslání. „Minulost je mrtva, Pepíku – zbyly nám jen naše skvělé, s-k-v-ě-l-é mozky, které musí vydat to nejlepší. Ty nejlepší myšlenky, ukryté v naší uvědomělé duši.“

Nutno poznamenat, že Tonda zbruba nevěděl, na jaké téma by nejlépe promluvil k uším poněkud zakřikoutého Pepíka, ale jak jsme již na začátku uvedli, byl v takovém rozpoložení, že na tom pramálo záleželo. Nicméně jeho dlouhé výklady měly očiividně jeden výrazný spodní tón, který jeho neousouvislé řeči dodával důležitosti a nezkoušeného Pepíka mocně fascinoval: Tondovo sebevědomí a výřečnost, jistá si svým podkladem ideového bohatství.

„Nemo propheta in patria – Pepíku, to si pamatuj, ale proto jsme právě tady, abychom ukázali našim lidem doma, jak my si to představujeme a jak to bohdá bude vypadat, až to vezmeme zase do ruky. Hic Rhodus, hic salta – toho se drž, kamaráde a jednou provždy zapomeň na Věteři, staré gauče, kredence a otomany. Dnes jsi mým spolubojovníkem na frontě duchů!“

Další pár scotch, tento obdivuhodný katalyzátor, podléjející se tak znamenitým způsobem na procesu souzvučnosti duší, rozvázal jazyk i ostychavému Pepíkovi. Dal se do vzpomínání stranických sjezdů, významných a zasloužilých nebožtůků, ujišťoval Toníka, že za všech okolností vždycky „věren zůstal“, což dokumentoval tvrzením, že má s sebou v exilu tu v kůži vázané ročníky „Ahoje na neděli“ z let předválečných, vyprávěl žertovnou příhodu o svém překvapivém setkání s jedním velmi populárním poslancem ve stranickém hotelu „Pošta“ v Jindřichské ulici a přiznal se, že byl jedním z těch statečných avantgardistů, kteří chodili rozbíjet schůze tomu fašistovi Štříbrnému.

Toník naslouchal a zmocňovalo se ho hrdé vědomí, že tady v tom chlapič vyhmátl správného muže na správné místo. Aby svým radostným citům dodal větší důrazu, pozvedl co chvíli sklenku s jarem a libozvučným přípitkem: „Ať se práší za kočárem!“ Náhle zvážněl. Uosoudil, že přišla chvíle, kdy je nutno tohoto nového adepta politické osvěty v kontinentálním měřítku zasvětit do nejzákladnějších principů novinářské tvorby. Položil významně prst na ústa, naznačuje tím současně, že nejde toliko o věc hluboce dů-

FEJETON

UVEĎTE PRAMEN!

FeS

věrnou a tajnou, ale že požaduje od svého spolupracovníka několik chvil dokonalé soustředěnosti. Pak jal se ho tlumeným hlasem instruovat. Ukázalo se, že Pepík, přes povážlivou clonu alkoholických výparů, jež zastírala jeho smysly, je obstojně chápavým tvorem a že těch několik triků, s nimiž ho Toník seznámil, je vlastně obrovsky jednoduchá věc.

„A zítra si ke mně přijď, dám ti těch pár brožur a studií – a udělej to jak ti říkám,“ zakončil Toník svůj výklad, mávaje přitom na vrchního číšníka a chystaje se plaut. „To ti rozhodně pomůže, když ukážeš kus vlastní iniciativy –“

Minul týden. Pepík seděl v téně lokále o sodovce a v hlavě měl pořádný zmatek. Vše se seběhlo tak neuvěřitelně rychle, že se z toho ještě ani teď nemůže vzpamatovat. Nu ano, jedna věc je jistá: je na dlabě. Dostal vyhazov, ale proč a zač, to je mu dočista záhadou. Sedí, lokty opřeny o stůlní desku, pěstí na spáncích a zmačeně čeká na Toníka, který mu má přinést vysvětlení situace.

Netrvalo dlouho a do místnosti vpadl Toník. Aktivku jen tak ledabyle hodí na prázdnou židli, ani trenčkot si nesvléká a už se pustil do nešťastného Pepíka:

„Tys mi zavalil. Málem jsem vylétl taky. Dovedeš si vůbec představit, jak šéf zuřil? Že prý jsem přitáhl do rozhlasu pěkného agenta provokatéra!“

„Ale já tomu vůbec nerozumím,“ nesměle poznamenala nebohá oběť.

„A ty myslíš, že já jo?“ rozcíloval se Toník. „Cos to vlastně napsal a proč ses se mnou napřed neporadil? – Vůbec bude nejlepší, když mi povíš všechno od začátku.“

Pepík si otřel hřbetem ruky oschlé rty, pak uskl se své sodovky a začal se zpovídat:

„Víš, bratře, já jsem v tom docela nevině – věř mi – všechno jsem dělal podle tvého návodu. Když jsem si přinesl domů ty brožurky od tebe, všechny jsem je přečetl a zaškrtnal jsem si, co se mi nejvíce líbilo. Zrovna tak, jak jsi mi radil. Pak jsem si z toho dal dohromady takovou malou přednášku na deset minut. Toť se ví, mého tam bylo moc málo. Já to jednoduše opsál, tak jak jsi mi radil. A pak jsem to poslal nahoru k šéfovi, abych jako ukázal tu vlastní iniciativu a zájem o věc.“

„Co se stalo potom?“ nervosně pobízel Toník.

Některá další úmrtí

V Praze zemřeli: prof. dr. J. Zahradnický, přednosta I. ortopedické kliniky; P. Bohumil Inneman, kaplan u Nejsv. Srdce Páně; PhDr. Otto Kohout, býv. majitel drogerie; JUDr. Vr. Tobiašek; B. Knoes (85), spisovatel; arch. dr. A. Engel (79); RNDr. Pavel Novák; Václav Vážný, pošt. fed. v. v.; Božena Kryšpinová, vdova po fed. škol; Fr. Pechatý (46), předs. ONV Praha 1; Václav Šidlo (78); MUDr. Z. Kosák, býv. odv. lékař v Nuslích; J. O. Martin (69); div. herec; dr. Frant. Formánek, vedoucí funkcionář lid. strany; MUDr. Jan Brodán, odb. lékař; Al. Hromádka, pošt. fed. v. v.; J. Štěpánová, vdova po vrch. soud. radovi; Jaroslav Hampl, úč. fed. vrch. soudu v. v.; Vlastimil Macháček, út. Státní banky v. v.; Lad. Plečický (70); Ferd. Špatenka (78); Maryša Radoňová-Šarecká (68), spisovatelka, vrch. odb. rad. MZ v. v.; Štěpánka Steinová, roz. Wertheimerová (77); JUDr. Fr. Třešník, min. rada v. v.; Jan Jan Schücker, fed. gymn. v. v.; inž. Boleslav Beňa; A. Engstler, fed. tisk. v. v.; Marie Lehoučková (73); Fr. Tomšová, roz. Maršálková; Anna Stárková, býv. fed. mateř. školky; Ant. Sakař, fed. škol v. v. na Mělnice; JUDr. Ant. Nedvídek (72), min. rada v. v.; Václav Jaroš, chemigraf; Marie Koubková (88), roz. Grubhofflerová; Marie Venclová (90); inž. Jos. Semerák; Marie Hamrsmidová (82); Jar. Berdych; Z. Šejharová; Jan Svátek (75), emer. nakladatel a spisovatel; Cenek Soumar; Jiří Zapletal; inž. Rud. Turinek; Jiří Matoušek; Zdeňka Baldová (73), film. a div. herečka; Marie Svobodová, roz. Němečková; St. Hák (78), fed. měšť. škol v. v.; Rob. Sigmund; JUDr. Jar. Caesar, vl. rada v. v.; Václav Havelka, út. SBČS v. v.; Ed. Fouček, hostinský; Rud. Stechmiller (41), spis. a redaktor; Jindř. Vrbas; Fr. Bezoušek; Milena Kučerová, roz. Eisnerová; Václav Jirůčka (73); Marie Balá, roz. Svobodová; F. Šura, býv. rozhodčí kopané.

V Zámukách zemřel Hubert Weissler, hospodářský fed. v. v.; v Pelhřimově Emil Špongl, býv. knihtiskář, v Domažlicích Jos. Černo-horský, býv. hoteliér, v Ostré Marie Floriánová, vdova po fed. cukr., v Koutech u Nymburka Ant. Jeník (75), býv. pekař, v Chodově u Prahy

„Celkem nic zvláštního. Poslal mi to za dva dny zpátky a připsal na okraj červenou tužkou „Uveďte pramen.““

„A cos ty udělal?“

„Já bych se byl, bratře, s tebou poradil, ale tos byl zrovna mimo úřad na reportáži. Já jsem ten pramen tam uvedl.“

„A poslal mu to zpátky, hm?“

„Jo. A pak už přišel ten vyhazov. Tak káče a na hned. Já tomu nerozumím.“

„Máš tu s sebou opis toho článku?“

„To mám, bratře.“ Pepík se prošacoval a vytáhl odněkud několik stránek svého původního rukopisu. Dilo mělo název „Vývojem k cíli“. Toník mu vyulh papíry z ruky a rychle přehlédl obsah. Jeho zraky utkvěly na posledním odstavci, který byl tučně podtržen: „Vývoj sám ote všechny ostré výběžky řádu kapitalistického, řád socialistický bez zvláštního přičinění lidského vsaje se znenáhla v řád kapitalistický, až nakonec pohltí jej úplně. Historik tehdejší doby si řekne s úžasem: Hledme, včdyt jsme vlastně v řádě socialistickém a ani jsme nepozorovali, kdy vlastně se tento přechod udál.“

„Odkud jsi to opsál?“ tázal se ostře Pepík.

„Nu – z jedné té tvé pomocné brožury, bratře.“

„Z které?“

„Jmenovala se „Socialistický stát“ a napsal ji Dr. Em. Vajtauer. Vyšla v roce 1919.“

„Víš to, že Vajtauer, kromě toho, že byl národní socialista, byl za Protektorátu šéfredaktorem Českého slova?“

„To jsem, bratře, nevěděl. Pro pána krále, tak to jsem pěkně zvrátil, že jsem tam uvedl ten pramen... Ted už je mi všechno jasné,“ smutně pošťasal hlavou novinář Pepík.

„Čerta starého je ti jasné!“ přerušil ho Toník. „Mně je to jasné. Snad si neomyšlíš, žeš vylítl pro tohle! Včdyt ty ses dotkl šéfa na místě nejcitlivějším! Když tě vyzval, abys tam uvedl pramen, očekával, žeš citoval jeho! Ty ovšem nevíš, že měl před týdnem svou obvyklou přednášku k domovu a že v ní byly tatáž slova, tytéž věty, tytéž citáty, kteréš použil z Vajtaura. Toť se ví, že tvé poctivé uvedení pramene chápal jako kompromitaci, zlomyslnost, provokaci. Chápeš nyní?“

Pepík měl v hlavě ještě větší zmatek než před chvílí. Ale do duše se mu už vracel zase klid. Podpořil tuhle vlnu vyrovnanosti ještě jedním hitem sodovky a pak jen suše poznamenal: „Víš, bratře, já ti tehle job nezavím...“

Anna Tausiková (87), roz. Minzbergová, v Humpolci Boh. Růžičková, roz. Joklová, v Dalekých Dušních Jos. Teplý, vrchní rev. fed. min. financí, v Uhřetěších Janovicích Ant. Picmanová, roz. Plevová (80), v Teplých Jos. Hanzal, vrch. of. v. v., v Louňovicích u Říčan Anna Mašková, v Lomnici n. Pop. MUDr. Ant. Munzar, státní obv. lékař v. v., v Dobrovizích Václav Horáček, rolník, v Novém Městě n. Metují MUDr. Jindřich Dvořák, prakt. lékař OÚNZ, v Poličce Fr. Martinů (78), akad. malíř, bratr skladatele B. Martinů, v Plzni M. Karasová, v Brně L. Gahura, arch. a sochař, dr. Jar. Zatloukal (53), básník a spisovatel, Karel Mayer, administr. správce v. v., v Ostravě Vilém Krysta (35), letec akrobata, ve Vel. Karlovicích Alois Schneiderka, akad. malíř.

POMOC VLASTNÍM KATŮM

V anglickém institutu hospodářských věd vyšla velmi zajímavá kniha „Hire Purchase in a Free Society“. V knize je uvedeno, že USA dala tuto hospodářskou pomoc komunistickým zemím od konce II. svět. války: ČSR 215.410.000 dolarů, Polsku 442.698.000 dol., SSSR 687.929.000 dol., Jugoslávii 836.354.000 dol. Všem komunistickým zemím bylo poskytnuto 2.252.122.000.– dolarů. Iadonésie je klasickým příkladem: Od r. 1945 Iadonésie přijala 350 milionů dolarů, aby nakonec pres. Sukarno na 3. výročí africko-asijské konference v Bandungu řekl: „Socialismus je na cestě k vítězství, kapitalismus je na cestě do propasti!“

PODLE ČINU JE POZNÁTE

Podle posledního čísla časopisu „Našim ve Francii“, který přestává vycházeti, vrátil se Fr. Macháček, spolupracovník RFE v Paříži, se svou manželkou Margaretou, roz. Ortymayer, z Liberce, opravdu do ČSR, když předtím vyhlákal na krajanech asi 4 miliony franků. V Praze byl prý viděn českými starousedlíky francouzskými občany, kteří byli v ČSR na návštěvě.

Vyrovnejte předplata Bohemie

Jednou větou...

(pokračování se str. 2.)

zí čeští krajané ve Vídni nechtějí již na veřejnosti mluvit česky. † Brau Váňa, vydavatel vulgárního socialistického časopisu „Illas domova“, oženil se v Melbourne s paní Pavlovou. † USA budou mít v dohledné době 29 ponorek, poháněných atom. energií. † 21 letý Slovák, příslušník čs. pohraniční stráže, překročil bavorské hranice a požádal 23. 9. tr. o politický asyl. † Za redaktorem RFE a „Českého slova“ Jožkou Perem-Pejskarem, který se tč. snaží o „politické přeškolení“ krajanů Ameriky, vyemigrovala z Mnichova rovněž i jeho nemocná manželka. † Zástupci amer. pomoci uprchlíků jednají s německými místy o rozšíření tábora Zirodorf u Norimberku, kam by byli přemístěni uprchlíci z tábora Valka, který prý bude konečně likvidován. † Inž. Cigacz, slovenský exulant v Melbourne, pořádá pro Slováky kulturní přednášky. † V Chicagu se zdá uplatňuje v mladé generaci republikánské strany inž. Bernásek z Vlkovic u Sušice, jež svého času pracoval pro habeskou vládu. † V Henrysburgu/Kanada se nedávno konal sňatek Mary Nesvadbové s Vrat. Richterem z Toronta; otec nevěsty tam má velkou dobytkařskou farmu. † Prof. dr. R. Wierter z Mnichova přednášel 12. 10. tr. v „Ostakademii“ v Königsteinu/Jaunus o česko-německém poměru a dále o ČSR pod rudou hvězdou, a 25. října v Hannoveru v „Eichendorfgilde“. † Socialistické „Videňské svob. listy“, které byly vždy nekompromisně oddány TGM, zmiňují se po prvé, že v životě Beneše i TGM „je řada činů... které nestraný dějepisec podrobí spravedlivé kritice“; tak Masarykovi „např. lze vyčítat, že se bránil brannému záslahu legii proti bolševikům a vlastně byl rád, když tyto jely domů přes Vladivostok“. † Čs. zahraniční ústav v exilu se vyslovil pro přátelskou spolupráci česko-německou při stanovisku, že odsun sudet. Němců je definitivní(!), dále pro styky a koordinaci exilních časopisů v boji proti komunismu. † Neopomeňte obaovit předplatné „Bohemie“. Z USA a Kanady je možno platit šekem nebo přiložit bankovky do dopisu. † Johnson, člen politbyra za Austrálii, který vedl australskou komunist. delegaci na 11. sjezd KSČ v Praze, se vyslovil na tiskové konferenci, že nejnebezpečnější ze skupin Novoaustalanů jsou tzv. „Free Czechs“, organizovaní v Melbourne. † Clive Ewart, poslanec australské Labour Party, navštívil ČSR, kde se vyslovil proti amer. intervenci v Libanonu. † MUDr. Babka reemigroval z Melbourne do Německa; po celou dobu pobytu v Austrálii pracoval v Mental Hospital KEW, jehož šéf se vyslovil, že dr. Babka byl jedním z nejlepších pracovníků. † Jan Mayzík (18) přeplaval řeku Moravu a požádal v Rakousku o polit. asyl. † V Melbourne byl při automobilovém neštěstí zabit Jar. Bula (33). † Eva Salatková z Clevelandu se provdala za Adama Prince, který dokončuje na tamní technice studium elektrotechniky. † Restaurátér Ant. Šimek z Clevelandu má mnoho starých, cenných knih historického rázu, jejichž studiu věnuje mnoho času. † Příslušník „LSCo 4091“ Puncman měl autonehodu; případ bude mít soudní dohru. † Býv. zástupce velitele LSCo Simánský spáchal v USA sebevraždu, prý pro nezaměstnanost. † Jeden z příkladných olupovců zjevů pokrytectví je tvrzení „Nového domova“ ze 6. 9. tr. o dr. Benešovi, že prý opýval přirozenou laskavosti a opravdovou odvahou (!) (viz jen září 1938 a únor 1948). † Exulant Emil Chott, býv. ligový hráč Mor. Slavie, žijící na Stuttgartsku, zastupoval jistou německou fotofirmu na mezinárodní výstavě „Fotokina“ v Kolíně/R. † V USA zemřel známý český starousedlík Frank Zemla. † V rámci omezení činnosti přestala existovat kolej Svobodné Evropy ve Strasburku. † Býv. sklepník sokolovny Týř v Clevelandě, O. Karel Zahradnický, se přimlouvá za to, aby USA vydaly pošt. známku s podobiznou T. G. Masaryka. † Šret. Jelínek z Washingtonu vynalezl prý záračný čtyřlístek, kterému dal název „Bolven“ (tj. bol ven z těla); velmi populární je prý též amer. preparát proti zácpě, vyráběný jinou společností, pod názvem „Serutan“. † Dr. J. Beran, vydavatel „Modré revue“ v Holandsku, se rozhodně ohradil proti zprávě, uveřejněné v mnichovském sudetském týdeníku „Volksbote“, že by měl s J. Bradou politické jednání a že se při tom vydával za politika agrární strany v exilu. † Slovinci v Buenos Aires pořádají řadu přednášek, z nichž některé budou vydány španělsky tiskem; přednášejí univ. prof. dr. E. Zato-Bor, univ. prof. dr. St. Mečiar, prof. J. Zostiak, dr. J. Petrikovič, prof. dr. St. Polakovič, prof. inž. Bugan, prof. Lacko, Rev. R. Dilong atd. † Demokratická dělnická straa ve Viktorii utvořila vlastní novoaustalský výbor, v němž dosud je organizováno 16 národností; komický působí, že jsou tam zastoupeni Čechoslováci a Slovinci; snad by dr. Hofferek mohl tuto národnostní zkolekceci právnícky vysvětlit. † Josef Josten-Stein uveřejnil po svém návratu z USA v „Čechoslováku“ z 10. X. tr. otázku, jak získat finanční prostředky českých krajanů v USA, neboť tam

(pokračování na str. 6.)

Zrcadlo domova

Problém Němců v ČSR

„Sudetskóněmecká rada“ vydala v Mnichově 18. 9. tr. prohlášení proti materiálnímu vykořisťování a úplnému odnárodňování zbytku (170.000) Němců v ČSR. V tomto směru je zajímavá poznámka vydavatele prokunistického hamburského časopisu „Die andere Zeitung“, T. Gleissberga, ze dne 16. 10. tr., podle které mu šéfredaktor pražského časopisu „Aufbau und Frieden“ Kurt Babel sdělil, že v ČSR žije ve skutečnosti 300.000 Němců, z toho 10.000 v Praze, kteří jsou německého nebo německo-židovského původu.

Německá menšina v ČSR je však skutečně na ústupu. Průměrně stáří Němců je poměrně vysoké a děti německých rodičů často ani mateřský německý jazyk neovládají nebo mluví většinou jen zkomoleným dialektem. Dnes je sice na mnoha místech, kde žije více německých rodin pohromadě, zavedeno pro německé děti v rámci školní docházky doplňovací vy-

učování němčiny, ale pro nedostatek kvalifikovaných německých učitelů má vyučování německého jazyka velmi slabou úroveň.

Vedle toho je nutno uvést, že určité procento Němců by se rádo z ČSR vystěhovalo do Záp. Německa, nebo že není ochotno pracovat v německých tzv. kulturních spolcích, které jsou pochopitelně zcela v rukou komunistů. Výsledkem je pasivní rezistence Němců v ČSR. Osud zbytku Němců v ČSR je, jako národní menšiny, velmi kritický, i když došší čs. komunistický režim nemá již zájem na jejich likvidaci. Naopak, komunistická vláda v ČSR by mnohem raději použila německou menšinu ve své taktice ideologického rozdělení německého národa a jako „důkaz“, že panslavistické prvky v sovětském bloku již neexistují. Jak však situace vypadá, komunisté v tomto plánu nedosáhnou nějakého význačného úspěchu.

Arnošt Vávra

Z DOMOVA VE ZKRATCE

MUDr. Fr. Bláha, býv. poslanec soc. dem., o kterém se tvrdilo, že byl po r. 1948 uvězněn, měl v Praze přednášku o „Mnichovské“ a Ghana se zajímá o čs. pomoc při industrializaci své země a vyslala do ČSR svého zástupce. Na nedělních estrádách v pražské Lucerně řadí „pásci“, kteří vypiskají vše, co se jim nelíbí. V Libereckém kraji jsou pořádány kursy českého jazyka pro obyvatelstvo německé národnosti. Čs. ministr vnitra Barák prohlásil 16. 9. tr. v pražském rozhlase, že komunisté mají právo v mnichovském RFÉ redaktora, který se chce vrátit do ČSR a odčísuje svůj „nepřátelský postoj proti ČSR“ tím, že „již 2 roky posílá do ČSR jednou měsíčně zprávy o Svobodné Evropě“. Č. „Predvoj“ z 9. 10. tr. a bratislavská „Pravda“ z 11. 10. tr. útočí proti článkům prof. Wierera a Fr. Janíka-Horáka v „Bohemii“ č. 80. Mimo to cituje komunistický tisk „Vít“, „Svobodné Slovensko“ a také samými komunisty zfalšované „České slovo“. Rumunská delegace představitelů KS a vlády navštívila ČSR. Při zřízení sovětského letadla TU 104 na trati Moskva-Peking přišlo o život pět lidí z čs. občanů, mezi nimi tajemník ÚV SCM dr. Z. Týmal, člen ÚV SCM R. Míka a Jiří Špěvák z ČTK. Ministerstvo automobilového průmyslu a zemědělských strojů a mlo. přesného strojírenství byl sloučen v ministerstvo všeobecného strojírenství a ministrem byl jmenován Karel Poláček. Ministři E. Zatloukal a V. Ouzký byli odvoláni. Č.

KDO MÁ NÁROK NA ODŠKODNĚNÍ?

Ve dnech 2. a 3. října tr. konal se v Heidelbergu kongres exilních zástupců a juristů z 13 exilních národních skupin, který uspořádal ZAF (Ústřední svaz uprchlíků v NSR). Přítomni byli též reprezentanti německých úřadů, vysokého komisaře pro uprchlíky a různých mezinárodních sociálních organizací. Projednaly se otázky, týkající se právní ochrany uprchlíků, pracovní-právních problémů, nároků a vyplácení sociálních rent bezdomovcům atd.

V příštích číslech Bohemie se vrátíme k různým problémům, zajímavým naše uprchlíky. Dnes se jen krátce dotýkáme několika aktuálních problémů, jako např.: Podle ujištění zástupců vysokého komisaře, C. A. Pompeho a Dr. Schirilly, budou v nejbližší době zrušena visa pro cizince-bezdomovce do všech států Evropské rady, takže uprchlíkům bude umožněn větší pohyb bez visové povinnosti. Dále všichni uprchlíci, kteří z NSR vyemigrovali a byli v Německu krátce dobu než 5 let sociálně pojištěni, mají nárok na vrácení poloviny peněz, které na pojištění zaplatili. Žádosti v této záležitosti zasílejte na příslušný „Landesversicherungsamt“ v Německé spolkové republice. Exulant, který byl v NSR déle než 5 let, má nárok na určitou část renty. Podle obsáhlého referátu polského právního zástupce Mikolajewského bylo konstatováno, že zákon na odškodnění obětí nacistického pronásledování se vztahuje jen na osoby, jež byly pronásledovány z důvodů národních, rasových a náboženských a utrpěly škodu na zdraví nebo majetku na říšském území podle hranic z 31. 12. 1937. Tedy území bývalého „Protektorátu“ pod zákon o odškodnění nespádá.

Případné dotazy adresujte na Českou národní skupinu, Köln-Ehrenfeld, Hansemannstr. 54-58. (K rukám M. T. Pekelské.)

UPOZORNĚNÍ ČTENÁŘŮM

K tomuto číslu „Bohemie“ přikládáme všem odběratelům v Německu složenku a prosíme ty, kteří dosud nemají uhrazeno další předplatné, aby ji laskavě použili k odeslání peněz. Ti odběratelé, kteří předplatné uhrazeno již mají, at složenku, nebuďte na vědomí.

Vedle nehořících „úsporných“ zápalek existují v ČSR také zápalky, které hoří, ale k radosti škrtačijícího rozprsknuvajícího síru na oblek. Italská vláda odmítla vjezdní povolení pro pražský orchestr FOK, balet Národ. divadla a pěvecké sdružení Moravan, které plánovaly turné po italských městech; rovněž i čs. sportovcům a jiným propagandistickým výpravám. Začátkem října tr. navštívil ČSR sovětský maršál S. M. Budonnyj. Lepší druhy cukrovinek, které dosud byly jen exportovány, budou teprve nyní uvolněny rovněž pro vnitřní trh. V ČSR pokračuje zatýkání židů, kteří jsou obviňováni ze sionismu. Karel Samánek z Obchodu u Brau, býv. agrárník, byl pro přečin vůči „socialistickému pořádku“ odsouzen na 16 let vězení. Samánek spolupracoval v brněnském výroběm družstvu kosmetických výrobků s inž. Lambertem, Dučkou, s býv. výrobcem nábytku Jar. Veselým, a býv. hoteliérem K. Vendolským atd. Část výstavních pavilonů čs. expozice z Bruselu má být přestěhována do Ostravy pro výstavu čs. těžkého průmyslu. ČSR podala na vládu USA „ostrou notu“ proti „množícím se přechodům čsl. hranic US občanů“. Maďarsko a ČSR budou společně stavět vodní díla na Dunaji. Jan Adam (24), vrah pražského taxikáře A. Belichara, byl odsouzen na 25 let. ČSR navštívila v říjnu tr. na 10 dní viceprezident Sjednocené arabské republiky maršál Abdel Hakim Amer. Město Ervěnice, které leží na

Nové knihy

Paul Claudel: „Svaté obrázky české“. Vedle francouzského originálního textu čtyř Claudelových básní o českých svatých jsou otištěny dobré básnické překlady Jana Čepa s ilustracemi Mir. Šaška. 30 stran. Vydala Křesťanská akademie v Římě v edici VIRGILIA jako 9. svazek.

„Journal mezinárodní právní komise“ č. 2. z r. 1958 otiskuje v německé řeči na 54 stranách zajímavý rozbor soudních pochodů v SSSR a ve východní Evropě.

„Die Nationale Volksarmee“. 75 dokumentárních fotografií o remilitarizaci sovětské zony Německa. Vydalo spolkové ministerstvo pro všeobecné otázky v Bonně v srpnu 1958.

„Wir zeigen Euch den Weg der Freiheit“ – (překl.: „Ukážeme Vám cestu svobody“). Obsahuje pastýřský list pro katolíky sovětské zony Německa. Vydala „Ackermann-Gemeinde“ v Mnichově v létě 1958.

Karel Schulz: „MALÁ TRILOGIE“. Vyšlo jako 10. svazek knižnice Virgilie, kterou vydává Křesťanská akademie v Římě. Karel Schulz byl nadaným katolickým spisovatelem, který předčasně zemřel v Praze v r. 1943, ve 44 letech. Brožura přináší na 32 stranách mj. krátký úsek z nedokončeného díla K. Schulze o Michelangelovi „Kámen a bolest“.

Michael Freund: „Der Lohn der Angst“. Vyd. v květnu 1958. Na 18 stranách se upozorňuje na nebezpečí „lidového hlasování“, na zákeřnost hesla „miru“ atd., které jsou používány sovětskou propagandou k oslabení pevného postoje Západu.

Prof. Dr. Bolko Freiherr v. Richthofen: „Die sowjetische Ur- und Frühgeschichtskunde in ihrer Abhängigkeit von der Bolschewistischen Partei“. Zvláštní oúsk z časopisu „Sowjetstudien“ č. 5/58, který vydává mnichovský Institut pro zkoumání SSSR. Autor na 15 stranách dokazuje na základě dokumentárního materiálu omyly a přímé falšování časových dějů SSSR komunistickými historiky a archeology.

uhelném ložisku, se ruší a obyvatelstvo se přestěhuje do Mostu, Chomutova a Jirkova. 4 členná delegace jugoslávských textilních odborářů navštívila ČSR. Jako nového „Guth Jarkovského“ označuje grafský tisk vydání knihy Mileny Majerové „Člověk mezi lidmi“, podle které se komunisté mají učit slušnému chování. V Plzni byla zatčena lidská hyena Jar. Skřivan, který se vydával za úředníka ministerstva spravedlnosti a pod záminkou, že vymůže propuštění uvězněných, lákal od rodin vězňů peněžní dary. Čs. expozice na veletrhu v Záříbě uzavřela s Jugoslávií další obchodní uzavěrky ve výši 44 milionů Kčs. Osobní auta „Škoda 440“ byla dána do volného prodeje za 42.000.– Kčs. Albánská parlamentní delegace navštívila ČSR. Tříčlenná skupina západoněmecké soc. demokrat. strany, vedná poslankyní L. Herklotzovou, navštívila ČSR. 2.998 Pražanů dluží za nájem 4.520.000 Kčs. Arcibiskup dr. Josef Beran leží těžce nemocen v nemocnici v C. Budějovicích. Univ. prof. dr. K. Absolon pořádá přednášky o předpotočních lovcích matutů na Moravě. V Praze je souzena skupina 13 stavitelů, mj. pro „daňové podvody“. Hlavním obžalovaným je stavitel V. Všeticka z Dejvic. V Praze je ve vyšetřovací vazbě – prý pro podvody – navrátilcec Mir. Jánáček (29). ČSR se po prvé zúčastnila podzimního veletrhu ve Frankfurtu/M. Ašský výběžek přestal být zakázáným územím a je nyní obyvatelstvu volně přístupný. V poslední době komunistický režim zvýšil nátlak na učitele, aby vystoupili z katolické církve. Odsouzené osoby v ČSR, pokud ve vězení pracují, podléhají – podle „Úředního listu“ – nemocenskému i důchodovému pojištění. Po několikaleté přestávce nosí dopravní strážníci v ČSR opět bílé rukavice. Ve vojenském prostoru u Mimoně se mají stavět základny pro odpalování raketových střel. Česká katolická charita spravuje v ČSR 126 útavů pro přestálé. V první pražské půjčovně osob. aut stojí zapůjčení vozu 210.– Kčs denně. Čs. ministerstvo zahraničí protestovalo proti „revanšismu“ v NSR. Ruzyňské letiště rozšiřuje délku rozjezdové plochy na 3 km a šířku na 45 m. Od 1. 11. tr. je v ČSR v prodeji vedle odstředěného mléka také 3,5% plnotučné mléko za 2,70 Kčs 1 litr. V Japonsku se stavi pátá čs. námořní loď o 12.500 brt. Japonský ministr financí navštívil Prahu. ČSR navštívila delegace poslanců z Thajska. Do mezinárodní soutěže na stavbu radnice v Torontu byli zaslány rovněž tři návrhy z ČSR. V pražském historickém institutu byla založena komise pro studium německé otázky, která soustřeďuje všechny instituce, publicisty a „vědce“, kteří se zabývají německou problematikou. Rada zaměstnanců jídelních vozů čs. železnice byla odsouzena pro „okrádání cestujících“. 60 členů vídeňských městských rad (komunisté) navštívili Prahu.

KONGRESNÍK MICHAEL A. FEIGHAN O KNIZE J. KALVODY

Kongresník Michael A. Feighan (Ohio) věnoval pozornost knize Josefa Kalvody „Titoism and Masters of Imposture“ („Congressional Record“, 4.9. 1958, p. A.7964). Mimo jiné je v komentáři řečeno toto:

„Moji pozornost upoutala nedávno vydaná kniha, v níž byl odhalen podvod, ve kterém byl zaangažován komunistický diktátor Tito. Název knihy je „Titoism and Masters of Imposture“. Jejím autorem je... Josef Kalvoda, který v době údajné roztržky mezi Titem a býv. Kominformem byl vězněn v komunistickém žaláři v ČSR a který je nyní v USA... V knize „Titoism a mistři klamu“ je prezentována vědecká, věcná a zajímavá analýza politických hnutí v Jugoslávii za II. svět. války, a o němž nešťastných okolností, v důsledku kterých Tito uchvátil moc v opé zemi. Je poukázáno na Titovu neutuchající oddanost k ruskému komunismu a jeho oddanosti kritizovat, cokoliv je nezbytné ke komunistickému vítězství, jakož i určitosti, že Tito a jeho spolupůtci budou za každých okolností obhajovat Rusy v každé otázce, která má co společného s vítězstvím komunismu.

Tato kniha je vyplněna zajímavými, podnětnými a vždy věcnými kapitoly o miněni titoisimu v zápase ve studené válce. Autor zdůrazňuje, že titoisismus je ve skutečnosti jen velká ukořebavka v repertoáru ruských „spi, dětátka, spi“ písničků, kterými se pokoušeli uspat lid v nevolném světě. Tito je správně portretován jako agent neutralismu, právě tak, jako i váboička, pomocí níž Stalin odvrátil svobodný svět od základního problému ruského imperialismu.

Členové kongresu se budou zvláště zajímat o tuto knihu, protože je v ní řada citátů z rozličných výpovědí a kongresních debat o otázce Tita. Jsa spravedlivým ke všem, autor cituje rozdílné názory, jak byly projeveny, a pak je analyzuje v chladné realitě Titova rekordu od r. 1948 až do přítomné doby. Toto je kniha hodná času a pozorného přečtení všemi těmi, kdo hledají pravdu a kdo se nebojí podívat se do tváře politickým realitám, jak dnes existují v našem světě.“

SPORT

SPARTA-SLÁVIE PO 25 LETECH

K oslavám 65. výročí AC Sparty a SK Slávie utkala se v Praze mužstva starých pánů. Zvítězila Slávie 4:1. Pro zajímavost uveřejňujeme seznam hráčů, kteří jsou i mnohým z nás dobře známí (v závorce je uvedeno dnešní stáří hráče). V dresu AC Sparty se vystřídali: Hochman (54) – Štumpf (44), Čtyřoký (52) – Košťálek (49), Bouček (46), Ludl (42) – Hruška (49), Řiha (48), Silný (56), Nejedlý (49), Sokolář (51), střídali Němec (49), Sedláček (46), Madelon-Knobloch (53), Podrazil (54). Za Slávii hráli: Plánička (54) – Zenisek (54), Černý (48) – Vodička (51), Cambal (50), Krčil (52) – Jušek (51), Toman (44), Kopecký (46), Puč (51), Šimonek (62), střídali Bokšaj (47), Prucha (44), Vacek (39) a Vytlačil (46).

NĚKOLIK ZÁBĚRŮ Z ČS. SPORTU

Největší popularitě se v ČSR opět těší kopaná. V I. státní lize je po 8. kole v čele tabulky Tatran Prešov s 12 body, následují Dukla Praha a RH Bratislava s 11, Stalingrad (dř. Bohemians) a Dynamo-Slavia Praha s 10 body. Na konci tabulky jsou Košice s 5 a Ústí n. L. se 3 body. Osmé kolo (26. X.) přineslo tyto výsledky: Stalingrad Praha-Ostrava 2:2, Sl. Bratislava-Spartak Praha 2:3, RH Brno-Košice 1:0, Žilina-Ústí 2:0, Dukla Praha-Dynamo Praha 4:0, T. Prešov-RH Bratislava 4:2 a Trnava-Pardubice 4:0. V sedmém kole bylo zajímavé vítězství RH Brna nad Spartakem Praha na letenském hřišti v poměru 2:1.

Po hubeném vítězství nad Švýcarskem rozčarovalo národní mužstvo 30.000 diváků v Ostravě, když nedovedlo po celých 90 minut najít vhodný způsob, jak porazit houževnaté a tvrdé Bulhary a prohrálo 0:1.

Lebeč atletů pokračovali v ústupu ze slávy porážkou v Drážďanech při mezinář. sřetnutí s Vých. Němcekm a prohráli: muži 112 ke 100 bodům, ženy 66:40 bodům. – Skvělého úspěchu však dosáhli v Garmisch-Partekirchenu motoristé, kteří v XXXIII. ročníku „Mezinárodní šestidenní“ vyhráli všechno, co se vyhrát dalo a odvezli nejen zlatou trofej, stříbrnou vazu, ale i pěkné množství zlatých medailí. – Dne 25. října byla zahájena rovněž hokejová liga. První výsledky: Spartak Praha-B. Chomutov 8:2, Sp. Plzeň-D. Pardubice 3:5 a Král. Pole-Kladno 4:6.

Mor. Dr.

ZPRÁVY Z ČS. SPORTU

Pšenička se umístil ve Stockholmu v zápase na mistrovství světa ve vzpírání v lehkotěžké váze na 4. místě s výkonem 417,5 kg, a Syrový se umístil v těžké váze na 5. místě výkonem 437,5 kg. Jindřich Ilájek, býv. zápasník v arénách, píše knihu o Gustavu Frisťenském. Dana Zátopková vytvořila v Budapešti nový evropský rekord v hodu oštěpem 56,67 m. Na šachovém mistrovství světa v Mnichově, kterého se zúčastnilo 36 států, umístila se ČSR na 5.–7. místě společně s NSR a německou sovětskou zónou. Světovým mistrem se stal SSSR před Jugoslávií, Argentinou a USA. Složení Ústřední rady trenérů hokeje: Dr. Z. Andrš (SK Slávie), Jan Plöcek (LTC), inž. Pácal, Kus, Cetkovský (tč. Sp. Olomouc), Robětin, Herti, Frýzek, Kysela, Mizera atd. Čs. Armádní XI. prohrála ve vých. Berlíně s vojáky německé sovětské zony 0:2 a s Albánií 0:1. Josef Čihák (dř. Viktorie Žižkov) trénuje nyní dorost Spartaku Praha. Čs. Stoliar teista Vyhnanovský (31) chce se vzdát sportovní činnosti. Dukla Praha prohrála v Erfurtě s Honvédem Budapešť 1:2. Čs. judisté prohráli v Dortmundu v zápase s NSR 4:8. ČSR prohrála v chůzi se Švédskem v Opavě 18:26. Ve sport. meetingu komunistických armád umístila se ČSR na 2. místě. Dorostenek Brejcha vytvořil nový rekord skoku o tyči: 432 cm. Jviotři ČSR prohráli s juniory Anglie 0:3. Dr. Kantorek vyhrál košícký maraton před Beckertem (NSR), Kotilou (Finsko) a Kembalem (Anglie). Dukla Praha vítězí 2:1 nad Dinamem Záříbě a postupuje do 2. kola Evropského poháru. Dynamo Praha sehrálo na svém zájezdu do Holandska a Anglie tyto zápasy: s městským mužstvem Haag 2:0, Blau Wit Amsterdam 7:2, FC Sunderland 1:3, Grimsby Town 2:2, Burnley 0:0. Podzimní běh Praha-Běchovice vyhrál Tomis z Dukly Praha. Mezinárodní běh Stromovkou vyhrál 22. 9. tr. Jurek před Čerňavským (SSSR) a Ilalbergem (N. Zéland).

citujeme:

KOMUNISTICKÝ ÚDERNÍK

„Soudruh Sojka se zavazuje, že bude včas chodit do zaměstnání a nebude zbytečně předčasně opouštět pracoviště, čímž vzniká nežádoucí absence.“ – (Ze závazku úderky ČSM médiokny ve 14. čísle závodního časopisu DIESEL – „Strojny W. Piecka, Praha-Smíchov.)

Řemeslní osvoboditelé

(pokračování ze str. 1.)

TAŽEME SE DR. ALICE MASARYKOVÉ

Jelikož komunisté si opět začínají přisluhovat jménem T. G. Masaryka, tážeme se dnes veřejně Dr. Alice Masarykové, zda je pravdivou či lživou zpráva, již svého času komunisté uveřejnili, že v r. 1923 dostala od svého otce dar Kč 2.050.000.— Tážeme se, neboť náš politický exil má právo zvédět konečně pravdu, jak bylo vlastně naloženo s penězi amerického fondu, poskytnutými amer. krajany na odbojovou činnost. Tážeme se přímo Dr. A. Masarykové, požádáme komunistické tvrzení pro nás není a nemůže být tvrzením věrohodným. Odpověď Dr. Masarykové otiskneme, případně sdělíme exilní veřejnosti její stanovisko.

Ač jsme dotaz i s „Bohemii“ zaslali Dr. Alici Masarykové do USA doporučeně, do dnešního dne — tedy za 2½ roku — jsme nedostali ani jediné slovo odpovědi. Věru velmi pohodlně vyhnutí se odpovědi na velmi nepohodlnou otázku, zda jí dal „tatiček Masaryček“ ze státních peněz 2.050.000.— Kč. Co to znamená? Lidové přísloví říká, že kdo mlčí, ten souhlasí. Nuže, žádná odpověď, také odpověď! — Nebo se Alice Masaryková přece jen ještě odhodlá odpovědět? Rádi otiskneme. V zájmu pravdy. Jinak jsme nuceni — rovněž v zájmu pravdy — věřit, že svým mlčením jea potvrzuje, že onen obnos dostala.

Ano, v zájmu pravdy, neboť právě v zájmu pravdy uveřejňujeme i tento náš dnešní článek — k odkazu 28. října. Neboť nespravedlnost, podvod, pokrytectví, intrikátní, to nejsou odkazy 28. října, to jsou odkazy fene-slných osvoboditelů, 28. října nebyl dílem jedince, tedy nebyl dílem ani T. G. Masaryka ani Beneše, nýbrž byl dílem zdravého jádra národa. Řemeslní osvoboditelé pak onoho díla — onoho obětavého a nezištného národního vypětí — hanebně zneužili k ukojení své osobní chamtivosti, asi tak, jak je mnohými „křesťany“ zneužíváno Kristovy oběti k vypásání vlastních pupků!

Je přirozené, že ke ztrátě svobody není možno se dnes netázat, kdo je vinen? Zda ne právě ti, kdo měli od roku 1918 kormidlo státu ve svých rukou a vedli, sváděli a haali národ

doleva, a to cílevědomě a záměrně? Tragedií osudu přitom je, že trest za jejich vinu dopadl dnes na hlavy jejich obětí. Ovšem se tak zcela nezaslouženo. Jestliže slušní lidé ve vlasti i v exilu si připadají jako odsouzení ke strachu a ke ztrátě štěstí, pak je to i jejich vina. Což např. zde v exilu nelze vyhlásit boj proti strachu, vyhlásit neúprosný boj konfidentům a denunciantům, kteří si již řadu let blahobytně žijí jen z toho, že špičují a terorizují spoluexilanty? Cožpak z mravního hlediska je denunciant, pracující pro někoho na Západě, něco lepšího, než denunciant, pracující pro komunistickou StB?

K tomu je ovšem zapotřebí osobní odvahy umět se postaviti. Naproti tomu nescházejí však ani hlasy, které říkají, že tak není možno postupovat, jelikož náš exil pravdu již nesnese. Tu se přímo vnučuje otázka: Zač stojí společnost, která nesnese pravdu? K čemu je odsouzena a co zasluhuje? Ne, nevěřím. Náš exil pravdu snese. Scházejí mu jen „proroci“, kteří se nebojí kamenování. Jako malý příklad uvádím již zmíněnou brožuru „Vondrák contra Masaryk“. Až do jejího vydání se nikdo neodvážil říci objektivní pravdu o T. G. Masarykovi a postaviti se proti nebezpečným, lživým hradním legendám. Před vydáním brožury jsme byli přáteli zrazování a varování, přý český člověk pravdu již nesnese. A výsledek? Nikdy bychom nevěřili, že dostaneme tolik souhlasných projevů z řad prostých exulantů.

Řemeslní osvoboditelé samozřejmě strhli divošský povyk. Nikdo se z nich však neodvážil vyvrátit pravost ani jediného z desítek dokumentů, v brožurě citovaných, nýbrž se uchýlili k nízkým žižkovským nadávkám, jako např. australský „Hlas domova“ a kanadské „Naše hlasy“.

Posudme však, jak se naproti tomu k brožurě zachovala tzv. „pravice“. Ta „pravice“, která byla Masarykem kopána na každém kroku. Ta „pravice“, až na čestné výjimky, k útokům mlčí. Bojí se říci pravdu o TGM — a současně se stydí vystoupit na obhajobu falešných masarykovských legend, neboť by si musila plivnout do vlastní tváře! Taková je pravda. Věk bída vám, přátelé, tisíckrát bída, kteří mlčíte a bojíte se vystoupit na obranu pravdy! A to nejen v tomto případě TGM, nýbrž na obranu každé poctivé pravdy. Sloužíte tím jen svým vrahům — a sami tak zapíráte odkaz 28. října.

Fr. Janík-Horák.

Brožuru „VONDRAK contra MASARYK“ možno objednat redakci „Bohemia“.

ČTĚTE! toliký v Chicagu, aby koncem tr. se zúčastnili exercicií, které povede jezuita-exulant P. Fr. Dostál z Chathamu/Kanada; přihlásil se větší počet exulantů. Z č. slovenského red. RFE Štefánika se narodil zdravý syn. Václav Baloun z Mělnicka se horlivě zúčastňuje práce v chicagském Sokole a jiných krajaňských organizacích; politicky se hlásí k Rabasovu demovinářskému křídlu republikánské strany, jemuž pomáhá vést tamní Sdružení uprchlíků, gdmítající Nár. frontu. Manželka krajana K. Štekra podrobila se v newyorské nemocnici úspěšné operaci. K uzdravení gratulujeme. V poslední době se mezi exulanty množí stížnosti na redaktory chicagského časopisu „Národ“, pp. Peřínka a dr. Stráneckého, že prý nepustí nikoho k opatu Ondrákovi. Dr. Štefan Osuský se zúčastní začátkem 1959 sjezdu právníků v Indii. V Bruselu byly rozšiřovány letáky o komunistické teroru v CSR. V tzv. „Inuiti“ čs. křesťanských demokratů začínají rozpory mezi předsedou Kusým z RFE a některými členy výboru; 5. října ur. dal J. Kusý výboru v Pasově k podepsání „manifest k 28. říjnu“. Mezi opatem Ondrákem a dr. A. Heidlerem, redaktorem RFE, nebyla při jejich setkání prý nejlepší shoda a neví tudíž divu, že dr. Heidler se všemožně snaží zamezit jakékoliv další kritiky z řad exulantů proti své osobě a činnosti. Lad. Javůrek z Venezuely navštívil Rakousko. Red. Rud. Kopecký z Londýna měl v Rotterdamu projev o významu 28. října; při návratu do Londýna navštívil i se svou paní Kolín n. Rýnem.

Nepřehlédněte!

Ceny jednotlivého čísla „Bohemia“: v Německé spol. republice DM —,70, v USA a v Kanadě 50 centů, v Anglii 1 sh a 3 pence, v Austrálii 1 sh a 10 penčí, v Rakousku 4 sch. a ve Francii 70 frs. — Předplatné na celý rok s poštovným: Německá spolková republika DM 9,24, USA a Kanada 2½ dolaru (při placení šekem 3.— dolary), Anglie 17 sh., Austrálie 1 L 5 sh., Rakousko 55 sch., Francie 960 frs. V Německu je možno předplatné zaslat prostřednictvím pošt. šekového úřadu a to na konto číslo: 132403, Postsparkasse Köln. Jinak je předplatné možno poukázat na naše bankovní konto: Sparkasse der Stadt Köln, Zweigstelle Ehrenfeld (8), Konto Nr. 737.

KULTURA

Kulturní zprávy

Vatikánské kruhy označily čs. kreslený film „Stvoření světa“ za ateistickou propagandu. Praha vysílá do Kostnice komunistu J. Veselého, který má projednat opravy zanedbaného Ilusova domu, pařížského CSR. Václav Nelhýbl, býv. vedoucí hudebního oddělu RFE v Mnichově a „skladatel“ českých národních písní, dirigoval v New Yorku dva koncerty Bachových skladeb. Clevelandský ochotnický spolek Vojan sehraje 16. 11. tr. Jiráskovu „Lucernu“. V Praze zemřel poslední mužský potomek rodu Jungmanů, Adolf Jungman. Prof. dr. Zalko-Bor spolupracuje pravidelně s argentinským deníkem „El Pueblo“ v kulturních otázkách. V Mnichově bude provedena opera J. Weinbergera „Švanda Dudák“. Exulant J. Sládek, žijící v Mnichově, komponoval úspěšnou polku „Má láska je doma“. Exulant Jar. Zvolánek je na turné po USA jako sólista sboru donských Kozáků. Rudolf Firkusný vystoupil začátkem října v koncertu pro londýnskou televizi. Ed. Linkers hraje ve filmu „Nackt wie Gott sei schuf“ roli maďarského porevolučního uprchlíka. Spis. A. C. Nor prosazuje opět vydávání knih Jana Havla. Lida Baarová se ubytovala začátkem října tr. ve Vídni. Známy polský spisovatel Marek Hlasko (26) požádal začátkem října tr. v Berlíně o polit. asyl. Pražští umělci Marie Tauberová a J. Kromholc byli zraněni při automobilovém neštěstí. Max Brod, který žije v Tel Avivu, předčítal v Mnichově úryvky svého nového románu „Mira“. Reditelem pražského Nár. divadla se stal Bedřich Prokoš, šéfem činohry Otmar Krejča, šéfem opery Jan Seidl a šéfem baletu Jiří Němec. Ve Stockholmu byla pořádána výstava „české knihy“. Česká filharmonie měla řadu koncertů ve Švýcarsku a NSR. Ve dnech 12.—31. tr. se konaly v Brně Janáčkovy oslavy. Čs. pohraniční úřady šikaují čs. umělce, kteří jezdí do Vídně, kde mají smlouvu s vídeňskou Operou. Pražská Plodivá burska je přestavována na nové pražské divadlo. Americký spisovatel Daniel Hawthorne napsal knihu o porohé národů za Železnou oponou. Náboženský časopis „Psyche“, který vydával v Chicagu Dr. C. A. Chval, přestal vycházeti. USA a Kanadu navštívil Jiří Tancibudek, býv. člen České filharmonie, který se usadil v Melbourne, kde je členem tamního symfonického orchestru; o jeho bezpečný přechod hranic z CSR se svého času zasloužil clevelandský restaurátor Ant. Šimek. Město Loket na Karlovarsku bylo vyhlášeno za památkovou rezervaci. Jar. Seifert, který je tč. těžce nemocen, přebánil hebrejské liturgické čtení „Píseň písní“.

NEOBYČEJNÝ ÚSPĚCH KRAJANA

Barytonista Julius Eschka (32) měl v Kolíně n. Rýnem 24. 10. tr. velmi úspěšný koncert slovenských písní. Zpíval česky, slovensky, rusky a německy písně od Janáčka, Ant. Dvořáka, E. Suchoně, Borodina, Čajkovského, Moussorgského a písně národní. Tento mladý, sympatický, nadějný umělec je rodák z Brna a nyní bydlí již několik let v Berlíně. — Na křídlo ho doprovázela Marie-Luise Erman.

PRO FILATELISTY

V říjnu vydala NSR novou serii čtyř dobročinných známek s příplatkem pro rok 1958. Vedle vyobrazených hodnot jsou to známky 7 + 3 pf. v barvě světlé i tmavě hnědé a červené a 40 + 10 pf. v barvě modro-žluto-červené.

PŘIJMOU SE MLADÍ KRAJANÉ DO ZAMĚSTNÁNÍ

Companhia Sapaco v Batatubě, stát Sao Paulo, v Brazílii přijme mladé krajany do zaměstnání: jednoho slévarenského modeláře, jednoho strojního kreslíče. Zájemci pište Cia Sapaco Caixa Postal 2399, Sao Paulo, Brasil.

KDO ZNÁ ADRESU?

Přítel hledá Dr. Miloslava Ziku s manželkou, kteří utekli z CSR v r. 1948.

Použijte naši inserce!

BOHEMIA, list Českých demokratických federalistů, vychází jednou měsíčně. Redakce: Köln-Ehrenfeld, Hansemannstr. 54-58, telefon 55838. Návštěvní hodiny: pondělí — pátek od 14 do 15 hodin. Vedoucí redaktor a odpovědný zástupce listu Fr. Janík-Horák. Majitel a vydavatel V. Pekelák. Přispěvky se odevráží a neobnovují. Podepsané články, uveřejněné v listě, nemají být v žádném redakci. — Toto číslo bylo vydáno dne 31. října 1958. Tiskem vlastním.

Jednou větou...

(pokračování ze str. 4.)

jsou právě — citujeme jeho slova — „možnosti téměř bez hranic“; Josten chce pravděpodobně využít dobromyslnosti našich amerických krajanů k ukojení svých choutek, obalených do „vlasteneckého“ pozlátku; kdyby aspoň svého syna Martina naučil česky! Jan Andryšák, exulant v Chicagu, se pokusil spáchat sebevraždu otravou plynem. Jiří Kolář by chtěl vydávat kulturní časopis, který by byl zaslán do CSR; asi by rád v rámci nové komunistické perzekuce ještě více rozmožnil řady vězňů v CSR; Franta Klátil odpověděl tomuto mladému a slávychtivému profesůrkovi: „V hlavách zamčeno... je neuvěřitelné, s jakou lehkostí dovedou lidé přivolávat neštěstí na své bližní!“ Pošlete nám adresy krajanů, kterým bychom mohli zaslat „Bohemii“ na ukázkou. Kolín/R. navštívili členové katolické misie pro uprchlíky z CSR dp. Fořt a Fořtl. Dr. R. Vlach, předs. Čsl. kulturní rady v exilu, stal se na Blumet College v Greensboro/USA učitelem slovenských jazyků. Exulantu Jakubcovi, který žije v Kanadě, podařilo se za pomoci kanadské vlády dostat své dvě děti z CSR do Kanady. V Melbourne byl zastřelen 34letý Slovák J. Horvath, syn býv. četnického strážmistra z Prešova; zastřelil ho 23letý Němec G. Zander, kterého Horvath vzal s sebou z Německa do Austrálie, zaměstnal ho ve svém podniku, dal mu být a koupil mu drahé pušku, kterou byl nyní zastřelen; Horvath zanechal mladou manželku; byl pojištěn na život na 5.000 liber. Slováci v celém světě utílili 20. výročí smrti Msgr. Andreje Hlinky (16. srpna). V USA bylo vysvěceno 5 slovenských katol. kněží: J. Sutoviak, St. Arvay, M. Mascenik, St. Ilavotič a M. Polák; v Římě byl vysvěcen Ján Pinkava. V N. Yorku se konala schůzka členů výkon. výboru republikánské strany, na níž zastupoval venkovský dorost jeho býv. taj. Martin Hrabík, jemuž bylo již dávno 50 let; zemědělské ženy zastupovala Mařenka Hájková, provdaná za Jos. Jemelku, který má v Ohio slepičí farmu. Vt. Šundová, sekretářka red. RFE Pravdomila Bašty-Miloše Veňka, vrátila se do Mnichova z dovolené z Francova Španělska. Jar. Rabas, dlouholetý domovník chicagské sokolovny, postavil si činný dům; stavbu provedla firma Čechů Torna, býv. posl. Nár. fronty, a Juny, kteří oba pocházejí ze slánského kraje. Jedním z nejaktivnějších čs. uprchlíků v Clevelandě je Josef Bouša, který se tam mimořádně zasloužil o šíření pravdy o l. čs. odboji a velezrádné politice Nár. fronty po r. 1945, a to jak mezi starousedlíky, tak i uprchlíky, kteří pravdu dosud potírali, tvrdíce, že „věrni zůstali...“ Václav Vostřez z Hamiltonu navštívil v minulých týdnech též Mil. J. Broučka, autora

knihy „Čsl. tragedie“. Snaživý exulant Fr. Minařík z Chicaga otevřel v Ciceru další pekalský obchod, který byl již dvakrát vykraden. Ferd. Peroutka se ve vysílání RFE vyslovil pro česko-slovenskou federaci, tedy požadující ze dvou států: českého a slovenského. P. P. Pohlové, ženě zaměstnance RFE v Mnichově, narodil se nedávno syn. Z Free Europe Press (FEP), příslušného podniku RFE, propustili Slovák Graňec, jenž nedávno přišel z Kanady, dal mu odstupné, a hned nato byl zaměstnán jako redaktor RFE v Mnichově. Dr. Alex. Heidler, šéfredaktor katolického vysílání RFE, sloužil v mnichovském kostele sv. Jana Nepomuckého mši sv. pro sudetské Němce. V Mnichově bylo založeno „Slovenské revoluční národní hnutí“, v jehož vedení jsou studenti Fr. Kolár, Jos. Ihnat a St. Galde- ra. Do USA emigruje Jan Kuncíř z RFE v Mnichově. Nové RFE byty v Mnichově dostali smutně známý Fr. Runza, Viktor Magdolen a Mr. Gegen. Členové exilní surany agrární a živnostenské v Kanadě distancovali se od oslav 40. výročí založení CSR, které v Torontě uspořádali socialisté R. Fraštacký, dr. Ředina atd. Dr. J. Gadourek, spolupracovník Čs. zahrani. ústavu v exilu, byl jmenován profesorem na holandské universitě v Groningen. V Londýně zemřel gen. Smetánka. V Moussey/Bataville zemřel J. Obdržálek, místo- ředitel továrny Bata, ve Versailles velkoobchodník L. Bára, v Paříži členka Sokola B. Holeczková (16) a inž. A. Pavel (71), redaktor českého vysílání pařížského rozhlasu a člen RSC. V Minionas/Kanada uzavřeli manželství E. Moravcová s Václavem Mochoucem, R. Petersová s Mir. Anpršem, Eva Kulhavá s Fr. Jandošem; ve Windsoru D. Koutecká s Vt. Springlem. Na oslavě 40. výročí založení CSR promluvil v chicagském Sdružení čsl. exulantů dr. Jar. Navrátil. Dr. Fr. Polák napadá v zářijové „Sklizni“ dr. B. Čelovského za kritiku jeho brožury o „Masarykových legiích“; „B.“ se bude touto „nevážnou, polemickou brožurou“ rovněž zajímat. Česká menšina v Jugoslávii vydává časopis „Jednota“, který — oproti pražským komunistům — gřekonává se v projevech věrnosti Titovi. Zena redaktora RFE Kulhánka je zaměstnána u FEP a Kulhánkovi, „ač to ani nečekal“, zvýšili oproti ostatním kolegům plat. Když před rokem došlo k sňatku známé umělkyně- zpěvačky Evy Likové s exulantem Janem Bažou v Chicagu, předpovídalo se, že manželství hrzo zrušotat; nyní se tak stalo po podvodnou činnost Bači, jehož specialitou byly sňatkové podvody; jedná se asi o 45.000 dolarů a Bača nyní čeká ve vězení na soudní řízení. Dr. Jar. Navrátil učinil nápor na exulanty-ka-

(Upraveno)